İŞ ÇOCUK KLASİKLERİ

KENNETH GRAHAME

UYARLAYAN: CENK PAMAY

Söğütlükte Rüzgâr

KISALTILMIŞ METİN

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

Kısaltılmış İş Çocuk Klasikleri

Söğütlükte Rüzgâr

Kenneth Grahame

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

KENNETH GRAHAME
SÖĞÜTLÜKTE RÜZGÂR

ÖZGÜN ADI
THE WIND IN THE WILLOWS

ORİJİNAL İNGİLİZCE METİNDEN
GENÇ OKURLAR İÇİN UYARLANMIŞTIR

© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2017
Sertifika No: 40077

UYARLAYAN
CENK PAMAY

EDİTÖR
NEVİN AVAN ÖZDEMİR

GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM

1. BASIM: ŞUBAT 2018
3. BASIM: AĞUSTOS 2020
Genel Yayın Numarası: 4109

ISBN 978-605-295-363-1

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.

BASKI
ALFABE BASIN YAYIN SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
İKİTELLİ OSGB MAH. HÜRRİYET BULVARI ENKOOP SANAYİ SİTESİ
ENKOOP SOKAK NO:1 KAT:-1 BAŞAKŞEHİR/İSTANBUL
(0212) 485 21 25
Sertifika No: 46012

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Faks. (0212) 252 39 95
www.iskultur.com.tr

Kısaltılmış İş Çocuk Klasikleri

Söğütlükte Rüzgâr

Kenneth Grahame

Uyarlayan
Cenk Pamay

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

1. BÖLÜM

NEHİR KENARI

Köstebek sabahtan beri bahar temizliği yapıyordu. Önce süpürgeyle, sonra toz bezleriyle, daha sonra da bir elinde boya kutusu, öbür elinde fırçayla merdivenlerin, basamakların, sandalyelerin üstünde; ta ki boğazına ve gözlerine toz kaçıp, kara kürkü boya içinde kalıp, sırtına ağrılar girene, kolları yorulana kadar. Ancak baharın getirdiği coşku ve heyecan, bir anda Köstebek'i büsbütün kuşattı. Hayvancık, elindeki işleri bırakıp evden dışarı fırladı.

Toprağın üstünde her şey o kadar güzeldi ki, Köstebek çayırın içinden geçerken bir orada bir burada gezinip durdu, çalı kenarlarında yürüdü, fundalıkların arasına girdi. Nereye baksa, yuva yapan kuşlar, filizlenen çiçekler, uzayan yapraklar görüyordu. Her yerde bir mutluluk, bir büyüme, bir hareketlilik vardı.

Köstebek, daha mutlu olamayacağı düşüncesiyle amaçsızca gezinmeye devam ediyordu ki, nehrin kenarında aniden durdu. Gözüne karşı kıyıda, suyun tam kenarındaki kara bir oyuk takıldı. Tam da o sırada oyuktan Su Sıçanı çıktı.

"Merhaba, Köstebek!" dedi Su Sıçanı.

"Merhaba, Sıçan!" dedi Köstebek.

Su Sıçanı, "Yanıma gelmek ister misin?" diye sordu. Ancak yanıt beklemeden, karşı kıyıya doğru kürek çekti, kayığı sıkıca bağladı. Ardından ön patisini havaya kaldırdı ve "Buna tutun!" dedi. "Hadi bakalım, zıpla şimdi!"

Köstebek, bir anda kendini kayığın kıç tarafında otururken buldu. Zevkten ayak parmakları kıpır kıpır oynuyordu. Sırtını yumuşak minderlere yasladı. "*Ne güzel* bir gün geçiriyorum!" dedi.

Keyifle bir süre gezindikten sonra, "Şurada ne var?" diye sordu Köstebek, patisini kasvetli ormana doğru sallayarak.

"Orası mı? Şey, orası vahşi orman işte..." dedi Sıçan geçiştirircesine. "Biz nehir kenarında yaşayanlar, oraya pek sık gitmeyiz."

"Orada... Orada hiç iyi kimse yok mu?" diye sordu Köstebek, biraz tedirgince.

"Bir düşüneyim," diye karşılık verdi Sıçan. "Sincaplar fena değildir. Tavşanlar da iyi sayılır... Yani bir kısmı. Ama esas sorun gelincikler, sansarlar, tilkiler ve diğerleri. Bazen, bir anda saldırgan olu-

veriyorlar. Senin anlayacağın, onlara güvenilmiyor. Hah! Öğle yemeği için konaklayacağımız durgun suya sonunda vardık."

Sıçan, kayığı kıyıya yanaştırıp sıkıca bağladı ve hâlâ şaşkınlık içinde olan Köstebek'in güvenli bir şekilde kıyıya çıkmasına yardım ettikten sonra piknik sepetini dışarıya savurdu. Her şey hazırlandığında Sıçan, "Şimdi, iştahla ye bakalım dostum!" dedi. Açıkçası Köstebek de bunu yerine getirmekten çok memnundu. Ne de olsa herkesin yaptığı gibi bahar temizliğine günün çok erken saatlerinde başlamış, arada hiç yemek molası vermemiş, üstüne üstlük yorgunluktan canı çıkmıştı.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Sıçan az sonra. Karınlarının açlığı azalmıştı ve Köstebek'in gözleri, artık masa örtüsünden başka yerleri de görebiliyordu.

"Şeye bakıyordum..." dedi Köstebek. "Suyun yüzeyinde bir çizgi halinde dolaşan kabarcıklara. Bana, çok tuhaf ve komik gözüktü."

"Kabarcıklar mı? Ohoo!" dedi Sıçan ve sanki birilerini davet ediyormuşçasına neşeli, cıvıl cıvıl sesler çıkardı.

Nehrin kıyısında, ıslak parıldayan geniş bir ağız ve burun kendini gösterdi. Bu, Su Samuru'ydu. Su Samuru, kıyıya çıkıp postundaki suyu silkeledi.

"Sizi açgözlü uyanıklar!" deyip yiyeceklere doğru ilerledi. "Niye beni davet etmedin, ha Sıçancık?"

"Bu, önceden ayarlanmış bir gezi değildi," diye açıkladı Sıçan. "Bu arada... Bu, arkadaşım Bay Köstebek."

"Çok memnun oldum," dedi Su Samuru ve iki hayvan hemen arkadaş oluverdiler.

O sırada arkalarında, hâlâ geçen yılın yapraklarıyla kaplı olan çalıların orada, bir hışırtı duyuldu. Onlara doğru dik dik bakan çizgili bir kafa belirdi.

"Gelsene ihtiyar Porsuk!" diye bağırdı Sıçan.

Porsuk, bir-iki adım ilerledi. Sonra homurdanarak, "Hımm! Başkaları da var," dedi ve arkasını dönüp gözden kayboldu.

"İşte Porsuk böyledir!" diye açıkladı, hayal kırıklığına uğrayan Sıçan. "Toplum içinde olmaktan nefret eder! Ne yazık ki onu bugün bir daha hiç göremeyeceğiz. Eee, anlat bakalım Su Samuru, nehirde kimler varmış?"

"Mesela, Kara Kurbağası var," diye yanıtladı Su Samuru. "Kendine yepyeni bir yarış kayığı almış. Yepyeni kıyafetler, yepyeni ekipmanlar!"

İki hayvan birbirlerine baktılar ve sonra kahkahalarla gülmeye başladılar.

"Önceleri, bütün istediği sadece kayıkla suda gezmekti," dedi Sıçan, Köstebek'e. "Sonra ondan sıkıldı ve salla gezmeye merak saldı. Geçtiğimiz yılsa, tekne ev yaptırmaya heves etti. Bütün hayatını tekne evinde geçireceğini söylüyordu. Hep aynı şey.

Neye elini atsa, hemen bıkıveriyor ve yeni bir şeye girişiyor."

Oturdukları yerden bakınca, aradaki kara parçasının üzerinden esas akıntının küçük bir kısmını görebiliyorlardı. Tam o sırada, görüş alanlarına birdenbire bir yarış kayığı giriverdi. Küreklerin başındaki kısa boylu ve şişman hayvan; etrafa çok fazla su sıçratıyor, sürekli yalpalıyor, ama bütün gücüyle kürek çekiyordu. Sıçan, ayağa kalktı ve ona selam verdi. Ama Kara Kurbağası, kafasını salladı ve hiç durmadan yoluna devam etti.

"Eğer öyle yalpalamaya devam ederse, kayıktan düşmesi uzun sürmez," dedi Sıçan, tekrar yerine otururken.

"Bundan hiç kuşkum yok," dedi Su Samuru kıkırdayarak.

Çok geçmeden, "Hadi bakalım," dedi Sıçan. "Sanırım gitme vaktimiz geldi."

Saat öğleden sonrayı bulmuştu. Güneş iyiden iyiye alçalırken Sıçan, kürek çekip kendi kendine şiirsel cümleler mırıldanıyor, Köstebek'e pek aldırmıyordu. Köstebek, karnını tıka basa doyurmuş, içi rahatlık ve biraz da kendini beğenmişlikle dolmuştu. Kendini kayığın içinde evindeymiş gibi hissetmeye başlamıştı. Artık yerinde duramıyordu. En sonunda şöyle dedi:

"Sıçancık! Lütfen, biraz da ben kürek çekeyim!"

Sıçan, yüzünde bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Henüz değil, genç dostum," dedi. "Biraz

ders alana kadar bekle. Göründüğü kadar kolay değildir."

Köstebek, bir-iki dakika sessiz kaldı. Ama sonra, kürekleri kolaylıkla çeken Sıçan'ı gittikçe daha fazla kıskanmaya başladı. Gururu ona, kendisinin de bu işi en az Sıçan kadar iyi yapabileceğini fısıldıyordu. Bir anda yerinden zıplayıp kürekleri eline aldı. O kadar ani hareket etmişti ki; nehri seyretmeye ve kendi kendine şiirsel cümleler okumaya dalmış olan Sıçan, gafil avlandı ve oturduğu yerden geriye düştü, bacakları kısa bir süre havada asılı kaldı. Bu sırada, kendini zafer kazanmış gibi hisseden Köstebek, onun yerine oturdu ve büyük bir öz güvenle küreklere asıldı.

"Durdur şunu, seni ahmak!" diye bağırdı Sıçan kayığın dibinden. "Bu işi becermene olanak yok! Senin yüzünden alabora olacağız!"

Köstebek, caka satarak kürekleri geriye doğru kaldırdı ve onları suya iyice daldırdı. Ancak aniden asılınca, kürekler sudan dışarı fırladı ve Köstebek tepetaklak olup kendini yere kapaklanmış Sıçan'ın üstünde buldu, telaş içerisinde kayığın kenarına tutundu ve o anda... Foş!

Kayık, alabora oldu ve Köstebek kendini nehirde çırpınırken buldu.

Amanın! Su ne kadar da soğuktu! Uf! Amma feci bir duyguydu! Suyun sesi kulaklarına nasıl da doluyordu! Köstebek nasıl da batıyordu, aşağı, aşa-

ğı, aşağı! Ağzına dolan suları tükürüp öksürerek nehrin yüzeyine doğru yükselirken güneş ne kadar parlak ve tatlıydı! Ama tekrar dibe battığını fark ettiğinde, onu saran umutsuzluk ne kadar acıydı! Sonra bir pati, onu ensesinden sıkıca yakaladı. Bu, Sıçan'dı ve belli ki gülüyordu. Köstebek, kolundaki, patisindeki ve ensesindeki titremeden Sıçan'ın güldüğünü hissedebiliyordu.

Sıçan küreklerden birini yakaladı ve Köstebek'in koltuk altına ittirdi. Aynısını ıslanmış dostunun diğer koluna da yaptı ve çaresiz hayvanı ite kaka karaya sürdü, sudan çıkarttı. Pelteye dönmüş sırılsıklam zavallıyı kıyıya oturttu.

Sıçan, onu biraz ovalayıp ıslaklığının bir kısmını giderdikten sonra, "Şimdi, azizim! Kuruyup ısınana kadar şu patikada bir aşağı bir yukarı elinden geldiği kadar hızlı hızlı yürü, ben de piknik sepetini almak için suya dalayım!" dedi.

Dışı ıslak, içi utanç dolu olan üzgün Köstebek, iyice kuruyana kadar etrafta hızlı adımlarla yürüdü. Bu arada Sıçan, yeniden suya daldı, kayığı buldu, onu düzeltip sıkıca bağladı, çevrede yüzen eşyalarının çoğunu toplayıp kıyıya getirdi. Son olarak piknik sepetini almak için dalıp, büyük bir çabadan sonra onu da karaya çıkarmayı başardı.

Şimdi yola koyulmak için her şey hazırdı. Boynu bükük, keyfi kaçmış Köstebek, kayığın kıç tarafındaki yerine oturdu ve yola çıktıkları sırada, kısık ve

ağlamaklı bir sesle, "Sıçancık, benim cömert dostum! Aptalca ve nankörce davrandığım için gerçekten çok özür dilerim. Tam bir ahmak gibi davrandım, biliyorum. Yaptıklarımı olmamış sayıp, beni affeder misin? Her şeyin eskisi gibi olmasına izin verir misin?" dedi.

"Tamam yahu, amma da abarttın!" diye yanıt verdi Sıçan keyifli bir edayla. "Bir su sıçanı için birazcık ıslanmak nedir ki? Zaten genellikle suyun dışından çok içinde oluyorum. Bunun üstüne daha fazla düşünme artık. Bak sana ne diyeceğim! Bana sorarsan, benimle gelip bir süre benim evimde kalmalısın. Aslında evim, çok sade ve konforsuzdur. Kara Kurbağası'nınkine benzemez senin anlayacağın. Gerçi onu daha görmedin... Yine de seni rahat ettirebilirim. Ayrıca, sana kürek çekmeyi ve yüzmeyi de öğretirim. Böylece sen de tüm nehir sakinleri gibi suda rahatça hareket edebilirsin."

Köstebek, onun bu anlayışlı tavrından ve iyilik dolu konuşmasından o kadar duygulanmıştı ki, söyleyecek bir şey bulamadı. Patisinin tersiyle gözlerinden süzülen birkaç damla yaşı silmek zorunda kaldı. Sıçan, kibarlık edip arkadaşı utanmasın diye kafasını başka bir yöne çevirdi. Az sonra Köstebek'in neşesi yeniden yerine gelmişti; hatta onun ıslak ve dağınık görünümünden söz edip aralarında kıs kıs gülen birkaç su tavuğuna yanıt bile yetiştirmeye başlamıştı.

Eve vardıklarında, Sıçan oturma odasında gürül gürül bir ateş yaktı, Köstebek'e bir çift terlik ve bir sabahlık getirdikten sonra onu şöminenin karşısında bir koltuğa oturttu ve akşam yemeği saatine kadar ona nehir öyküleri anlattı. Ancak yemekten hemen sonra Köstebek'in üzerine ağırlık çöktü. Bunun üstüne, düşünceli ev sahibi onu evin en güzel yatak odasına götürdü ve Köstebek, sabaha kadar deliksiz, huzur dolu bir uyku çekti.

Özgürlüğüne yeni kavuşan Köstebek'in böyle birçok günü olacaktı. İşte bu, o güzel günlerin ilkiydi. Yaz mevsimi boyunca, her yeni gün daha uzun ve daha dolu geçiyordu. Köstebek, nehir kenarının neşeli dünyasına girivermişti. Artık yüzüyor, kürek çekiyor, rüzgârla fısıldaşıp duran sazlıktaki kamışların sesini dinliyordu.

2. BÖLÜM

UMULMADIK BİR YOLCULUK

Güneşli bir yaz sabahında, Sıçan, nehir kenarında oturmuş, beste yapıyordu. Sabahın erken saatlerinden beri arkadaşları ördeklerle birlikte nehirde yüzmüş; her zaman yaptıkları gibi ördekler kafalarını suya daldırdıkları anda, o da onlarla birlikte dalıp, boyunlarını gıdıklayıp durmuştu. Ördekler telaş içinde suyun üzerine çıkmak zorunda kalıp sinirli sinirli ona vakvaklamış, kanatlarıyla onu itip kakmışlardı. En sonunda, Sıçan'dan uzaklaşmasını, kendilerini rahat bırakmasını rica etmişlerdi. Böylece Sıçan, onlardan uzaklaşmış, güneşin altında nehir kenarına oturup ördeklerle ilgili bir şarkı yazmıştı. Şarkı şöyleydi:

ÖRDEK ŞARKISI
Durgun sular boyunca,
Sazların arasında,
Dalıp durur ördekler,
Kuyrukları havada!

Bağırırlar vak vak vak,
Yürürler paytak paytak,
Kaçırıp sazanları,
Yüzerler aylak aylak!

Sevmezler laga luga,
Sataşsan yersin gaga,
Kızıverirler hemen,
Yapınca sulu şaka.

"Git başımızdan!" derler,
Sinirlenip teperler,
İki çift laf edilmez,
Hemencecik küserler.

"Nasıl olmuş?" diye sordu Sıçan, Köstebek'in ona yaklaştığını görünce.

"Ne desem bilemiyorum, Sıçan," diye belirtti Köstebek. "Ama asıl benim sana soracağım bir şey vardı: Beni Bay Kara Kurbağası'nı ziyaret etmeye götürür müsün?"

"Şey, tabii ki," dedi iyi huylu Sıçan. Böylece kayığa atlayıp yola koyuldular. Nehrin kıvrımlarından birini döndükten hemen sonra karşılarına kırmızı tuğladan yapılmış, güzel ve heybetli bir ev çıktı. Evin çimenlerle kaplı bakımlı bahçesi, su kıyısına kadar iniyordu.

"İşte Kara Kurbağası Malikânesi," dedi Sıçan.

Kara Kurbağası onları görünce, "Yaşasın!" diye bağırdı. "Ben de tam seni çağıracaktım. Lütfen, benimle ahırın oraya kadar gel sevgili dostum Sıçancık; sevimli arkadaşın da beni kırmayıp bizimle gelsin!"

Birlikte ahıra gittiler. Oraya vardıklarında, kanarya sarısına boyanmış, yanlardan yeşil ve kırmızı renkli tekerlekleri gözüken, pırıl pırıl bir gezgin arabası gördüler.

Köstebek heyecanlandı. Büyük bir hevesle Kara Kurbağası'nı takip edip karavanın içine girdi. Sıçan ise homurdanarak ellerini ceplerine sokup, olduğu yerde kaldı.

Gezgin arabasının içi oldukça güzeldi. Ayrıca çok da rahat görünüyordu. Minik ranzalar, duvara doğru katlanabilen küçük bir masa, ocak, dolaplar, kitap rafları, her boyda bir sürü kap, tava ve sürahi...

Kara Kurbağası, Köstebek'i etkilemiş olmaktan çok memnundu. "Bak... Bisküviler, ıstakoz ezmesi, sardalyalar... Aklına gelebilecek her şey!" dedi ona. "Maden suyu, pastırma, reçel, satranç takımı... Bugün öğleden sonra yola çıktığımızda, yanımıza gerekli olan her şeyi almış olacağız."

Sıçan şaşkınlık içinde, "Affedersin, anlamadım," dedi. "Sen demin, *'birlikte yola çıkmak'* ve *'bugün öğleden sonra'* sözcüklerini aynı cümlede mi kullandın, yoksa bana mı öyle geldi?"

"Yapma sevgili Sıçancık!" dedi Kara Kurbağası yalvarırcasına. "O her zamanki, hiçbir şeyi beğenmeyen tavırlarını takınma yine. Mutlaka *senin de* gelmen gerek; bunu anlamalısın. Sen gelmeden bu işi becermeme olanak yok!"

"Umurumda değil," dedi Sıçan, inatçı bir edayla. "Ben gelmiyorum ve fikrimi de değiştirmeyeceğim. Ayrıca, Köstebek de benimle kalacak ve benim yaptığım gibi yapacak. Öyle değil mi Köstebek?"

"Tabii ki öyle," dedi Köstebek. Ama sesi çok hüzünlü geliyordu. Macera hayatı onun için yepyeni ve heyecan doluydu. Ayrıca, kanarya sarısı rengindeki gezgin arabasını ve içindeki küçük süslemeleri gördüğü anda, bunlara gönlünü kaptırıvermişti.

Sıçan, Köstebek'in aklından geçenleri anladı ve duraksadı. Kara Kurbağası ise o sırada her ikisini de dikkatle izliyordu.

"İçeri gelin de birlikte öğle yemeği yiyelim," dedi Kara Kurbağası. "Bu konuyu sonra konuşuruz."

Kara Kurbağası Malikânesi'ndeki her şey gibi, öğle yemeği de pek muhteşemdi. Kara Kurbağası, yemek sırasında konuyu yeniden açtı. Sıçan'ı umursamayarak, bütün laf cambazlığını tecrübesiz, saf Köstebek üzerinde yoğunlaştırdı. Köstebek heyecandan neredeyse yerinde duramayacak hale geldi. Bir süre sonra, artık üçü de bu yolculuğa çıkmaya kesin gözüyle bakmaya başlamıştı.

Böylece yola çıktılar. Her kafadan bir ses çıkıyor, isteyen at arabasının kenarında yorulana kadar yürüyor, isteyense atın koşulduğu sırıkların başına oturuyordu. Yoldan çıkan tozun kokusu bile bizimkilerin burnuna güzel geliyordu. Yol kenarlarını kaplayan meyve bahçelerindeki kuşlar, onları görünce selam verip neşeli neşeli şakıyorlardı.

Akşamın geç saatlerinde, evlerinden kilometrelerce uzakta olan, yorgun ama mutlu üç kafadar, at arabasını yerleşim yerlerinden uzak bir çayıra çektiler. Çimlere oturarak sade bir akşam yemeği yediler. Kara Kurbağası, ileriki günlerde ne yapacağını bol keseden atıp tutarak anlattı da anlattı. Akşamın sonunda, üçü de yataklarına çekildiler. Yorgun bacaklarını keyifle uzatan Kara Kurbağası, "Pekâlâ, iyi geceler dostlarım! İşte bu, tam da soylulara yakışacak bir hayat!" dedi.

Ertesi gün üç kafadar, bütün gün dilediklerince gezdikten sonra otoyola çıktılar. Çok geçmemişti ki, arkalarından zayıf bir vızıldama işittiler. Dönüp baktıklarında, küçük bir toz bulutu gördüler. "Vrınn vrınn!" diye sesler çıkaran canavar, kulakları sağır eden yüksek ve tatsız bir gürültüyle, yanlarından hızla geçip gitti. Nefes kesen bu kocaman muhteşem otomobil, arkasında toz bulutu bırakıp hızla geldiği gibi uzaklaştı. Artık uzakta küçücük bir benek olarak görebildikleri aracın sesi, yeniden bir arı vızıltısına dönüşmüştü.

Ancak sakin ahırını düşleyerek ağır ağır ilerleyen yaşlı gri at, daha önce hiç böyle bir şey görmediği için korkup telaşa kapıldı. Şaha kalkıp geri geri yürüdü ve arabayı yolun kenarındaki hendeğe doğru sürükledi. At arabası bir an yalpaladı... Sonra yürek parçalayan bir gürültü duyuldu. Kanarya sarısı gezgin arabası, yolun kenarındaki hendeğe yuvarlanarak, harabeye döndü.

Öfkeden köpüren Sıçan zıplayıp duruyor, yumruklarını havaya savurarak, "Seni alçak!" diye bağırıyordu. "Seni sefil, seni serseri, seni... Seni... Şoför kılıklı trafik canavarı!.. Polisi peşine takmaz mıyım ben! Seni şikâyet edeceğim! Seni mahkemeden mahkemeye süründüreceğim!"

Kara Kurbağası yolun ortasına oturup bacaklarını uzatmış, çoktan gözden kaybolan otomobilin gittiği yöne doğru bakakalmıştı. Hızlı hızlı soluyan Kara Kurbağası'nın yüzünde dingin ve mutlu bir ifade vardı. Hayvan arada bir, "Vrınn vrınn!" diye mırıldanıyordu.

Köstebek atı sakinleştirdi, sonra hendekteki at arabasına bakmaya gitti.

Sıçan, Köstebek'in yardımına geldi. Ama ikisinin ortak çabalarına rağmen at arabası yerinden kımıldamadı. "Hey! Kara Kurbağası!" diye bağırdılar. "Buraya gel de, sen de bir el at. Hadisene!"

Kara Kurbağası ne bir yanıt verdi, ne de bir eylemde bulundu. Bunun üzerine Köstebek ve Sıçan,

nesi olduğunu anlamak için yanına gittiler. Onu, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle kendinden geçmiş halde buldular. Gözleri, bu felakete neden olan aracın gözden kaybolduğu yere odaklanmıştı. Arada bir hâlâ "Vrınn vrınn!" sesi çıkarıyordu.

Sıçan, onu omuzundan tuttu. "Bize yardıma gelecek misin, Kara Kurbağası?" diye sordu ısrarlı bir tavırla.

Kara Kurbağası, ona yanıt vermiyordu. Kendine kendine, "Vrınn vrınn! Vay canına! Vay canına!" deyip duruyordu.

Umutsuzluk içindeki Köstebek, "Kes artık şu saçmalığı, Kara Kurbağası!" diye bağırdı. Sonra, Su Sıçanı'na, "Onun için ne yapabiliriz?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Sıçan ciddi bir tavırla. "Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Kara Kurbağası, şu an yeni bir tutkunun kölesi olmuş durumda. Hep böyle başlar. Şimdi günlerce böyle dolaşacak. Hiçbir işi yapamayacak halde olacak. Boş ver sen onu. Hadi gidip at arabasıyla ilgili yapabileceğimiz bir şey olup olmadığına bakalım."

Köstebek ile Sıçan, yaptıkları detaylı bir inceleme sonunda anladılar ki, arabayı doğrultsalar bile, onunla yolculuk yapmak artık olanaksızdı. Dingiller umutsuz durumdaydı ve yerinden çıkan teker paramparça olmuştu.

Sıçan, atın dizginlerini sırtından düğümleyip onu kafasından tuttu. Keyifsiz bir ses tonuyla, "Hadisene!" dedi Köstebek'e. "Buraya en yakın kasaba dokuz ya da on kilometre uzaklıkta ve bu yolu yürümemiz gerekecek. Yola ne kadar çabuk çıkarsak, o kadar iyi olur."

Yola koyulduklarında, "Bak Kara Kurbağası!" dedi Sıçan ona sert bir şekilde, "Kasabaya varır varmaz, polis karakoluna gitmek, orada bu otomobil ve sürücüsüyle ilgili bilgileri olup olmadığını öğrenmek ve şikâyette bulunmak zorundasın. Sonra da bir demirciye ya da bir tekerlekçiye gider, onlara at arabasını onarmalarını söylersin. Ardından hep birlikte eve döneriz."

"Karakol mu? Şikâyet mi?" diye mırıldandı Kara Kurbağası. Sesi yine rüyada konuşur gibiydi. "Bana gerçek hayatın ne olduğunu gösteren o muhteşem, o şiir gibi aracın sahibinden şikâyetçi olmamı nasıl beklersin? *At arabasını tamir ettirmek,* ha! Benim artık at arabalarıyla işim olmaz. Bir daha o at arabasını ne görmek, ne de onunla ilgili bir kelime duymak istiyorum!

Kasabaya vardıklarında atı bir hanın ahırına bıraktılar ve tren istasyonunda tren beklemeye koyuldular. Sonunda, pek de acelesi varmış gibi gözükmeyen, aheste aheste ilerleyen bir tren geldi. Böylece, yavaş yavaş da olsa, Kara Kurbağası Malikânesi'ne en yakın istasyona ulaştılar ve hâlâ yeni

tutkusunun büyüsü altında olan, bir uyurgezer gibi yürüyen Kara Kurbağası'nı evine bıraktılar. Ardından iki arkadaş yuvalarının yolunu tuttular.

Ertesi akşam Köstebek, nehir kenarında oturmuş balık avlıyordu. O sırada, Sıçan çıkageldi. "Haberleri duydun mu?" diye sordu Köstebek'e. "Nehir kenarında yaşayan herkes bunu konuşuyor. Kara Kurbağası, bu sabah erkenden trene atlayıp kasabaya gitmiş, büyük ve pahalı bir otomobil siparişi vermiş."

3. BÖLÜM

VAHŞİ ORMAN

Köstebek, uzun zamandan beri dört gözle Porsuk'la tanışmayı bekliyordu. Ama Köstebek bu isteğini Su Sıçanı'na ne zaman söylese, Sıçan konuyu geçiştiriyordu.

Günlerden bir gün, Köstebek yine, "Bay Porsuk'u ziyarete gidelim mi?" diye sordu Su Sıçanı'na.

"Yılın bu zamanında evde olmaz," dedi yine Sıçan. "Hem yol da uzun. O, bir gün mutlaka buralara uğrar; sen de sabret, oturup onun gelmesini bekle işte."

Fakat Porsuk, hiçbir zaman uğramadı. Aradan bir sürü gün geçti. Yaz bitti güz geldi, güz gitti kış geldi. Ama vahşi ormanın ortasındaki evinde bir başına yaşayan gri Porsuk'la tanışma fikri, Köstebek'in aklından bir türlü gitmemişti.

Böylece Köstebek, koltuğuna kurulmuş Sıçan'ın şömine ateşi karşısında uyuklayıp güzel kafiyeler

bulmaya çalıştığı bir ikindi, kendi başına vahşi ormanı keşfe çıkmaya karar verdi.

İlk başta, Köstebek'i tedirgin edecek hiçbir şey yoktu. Ayaklarının altında çatırdayan çalı çırpılar, tökezlemesine neden olan kütükler, karikatürleri andıran, bir an için bir şeylere benzettiği fakat ne olduğunu çıkaramadığı mantarlar... Hepsi çok eğlenceliydi.

Fakat hava karardıkça, orman korkutucu olmaya başladı. Köstebek ağaç deliklerinde gizlenen yüzleri fark etti. Bunun üstüne durakladı. Sonra cesaretini toplayıp yoluna devam etti, adımlarını hızlandırdı. Sonra birdenbire fark etti ki, bir belirip bir kaybolan suratlardan yüzlerce vardı. Bütün bu kötü bakışlı yüzler, uğursuz gözlerini onun üzerine dikmişlerdi. Acımasız, korkunç, keskin bakışlı gözler...

Sonra, bir ıslık sesi duyuldu.

Tiz bir sesti ve zar zor duyuluyordu. Önce önden geliyordu, ama sonra arkadan da gelmeye başladı. Köstebek'in korkusu daha da arttı. Islık sesi, şimdi ormanın en uzak köşelerine bile yayıldı. Besbelli ki sesi çıkaranlar her kimse, birbirlerine tehlike sinyali veriyorlardı! Zavallı Köstebek, bir başına ve savunmasızdı. Yakınlarda ona yardım edebilecek hiç kimse yoktu. Karanlık da hızla üzerine çöküyordu.

Sonra, tıpırtılar başladı.

Köstebek bu tıpırtıları düşen yaprakların sesi sandı. Sonra, ses gittikçe yükseldi. Köstebek kulaklarını dikmiş, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Tam o sırada, ağaçların arasından kendisine doğru hızla koşan bir tavşan belirdi. Tavşan, yanından geçerken ona, "Kaç! Seni aptal, kaç!" deyip hiç durmadan yoluna devam etti. Kütüğün tekinin üzerinden atlayıp bir oyuğun içine girdi ve gözden kayboldu.

Sanki ormanda yaşayan tüm hayvanlar koşuyormuşçasına bir ses çıkıyordu. Sanki var güçleriyle koşup bir şeyleri yakalamaya, avlamaya çalışıyorlardı. Paniğe kapılan Köstebek de koşmaya başladı. Nereye gittiğini bilmiyordu. Koştu da koştu... En sonunda bir karaağacın derin, karanlık oyuğuna sığındı. Burası, Köstebek'in saklanması için uygundu. Hatta belki de güvenliydi, ama kim bilebilirdi ki? Zaten çok yorulmuştu; koşacak hali kalmamıştı. Bu yüzden yapabileceği tek şey, oyuğa düşmüş kuru yaprakların altına sokulup bir süreliğine de olsa güvende olduğunu ummaktı. Kalbi küt küt atarak olduğu yere uzanan Köstebek, ıslığa benzeyen sesleri, tıpırtıları ve patırtıları dinlemeyi sürdürürken; çayırda ve çalılıklarda yaşayan tüm minik hayvanların karşılaştıkları, içlerine korku salan bu şeyin ne olduğunu sonunda anlamıştı. Bu, onların en kötü kâbusuydu... Bu, vahşi ormandaki yırtıcı hayvanların saçtığı dehşetti!

Bu sırada Sıçan, büyük bir keyifle şöminenin karşısında uyukluyordu. Rüyasında, nehirlerin yemyeşil kıyılarında geziyordu. Derken, şömineden gelen çıtırtılarla uyanan Sıçan, neyle meşgul olduğunu hatırlayıp yere düşmüş olan kâğıtlara uzandı. Sonra, belki önereceği birkaç güzel uyak vardır düşüncesiyle Köstebek'in nerede olduğuna bakındı.

Fakat Köstebek orada değildi. Sıçan, bir süre etrafı dinledi. Ama evde çıt çıkmıyordu. Sonra, birkaç kez "Köstebekçik!" diye seslendi ve yanıt alamayınca ayağa kalkıp kapı girişine baktı. Köstebek'in kasketi, her zaman asılı durduğu askıda değildi. Her zaman şemsiyeliğin yanında duran botlarının yerinde de yeller esiyordu. Köstebek'in izini bulmak amacıyla evden çıktı ve çevredeki çamurlu toprağı dikkatle incelemeye koyuldu. İzler oradaydı. Botlar, bu kış için yeni alınmıştı ve tabanlarındaki çıkıntıların bıraktığı izler belirgin bir şekilde görülüyordu. Gözleriyle çamurdaki izleri takip eden Sıçan, onların kararlı bir şekilde, dosdoğru vahşi ormana yöneldiğini anlamıştı.

Bunu fark ettiği anda Sıçan'ın ruhu kararadı. Hayvancağız, birkaç dakika öylece durup derin derin düşündü. Sonra yeniden eve girdi. Beline bir kemer takıp kemere bir çift silah geçirdi. Kapının dibinde duran kalın, sağlam bir sopayı eline aldı ve hızlı adımlarla vahşi ormana doğru yürümeye başladı.

Sıçan korkusuzca ormana daldığında, akşam karanlığı çökmüştü bile. Dostunun başına bir şey gelmesi endişesiyle çevresine bakınıp duruyor, ona ait bir iz arıyordu. Etraftaki her oyukta kötü bakışlı binbir surat beliriyordu. Ama bu mert hayvanı, belindeki silahları ve elinde sıkıca tuttuğu çirkin, kalın sopayı görünce anında ortadan kayboluyorlardı. Ormana ilk girdiğinde duyduğu ıslık ve tıpırtı sesleri, artık durmuştu. Her yer sessizliğe bürünmüştü. Sıçan orman boyunca cesurca ilerleyip, ormanın ta öteki ucuna kadar gitti. Sonra patikalardan ilerlemeyi bırakıp, tüm araziyi didik didik aramaya başladı. Bir yandan sürekli, "Köstebekçik, Köstebekçik, Köstebekçik! Neredesin? Benim, ben, eski dostun Sıçan!" diye sesleniyordu.

Büyük bir sabırla, yaklaşık bir saatten fazla bir süre boyunca bütün ormanı arayıp taradı. En sonunda, sesine karşılık veren bir haykırış duydu. İçine mutluluk ve ümit doldu. Sesi kendine kılavuz eden Sıçan, bastıran karanlığın içinde yaşlı bir karaağacın dibine gelene kadar ilerledi. Ağacın üstünde bir oyuk vardı. Oyuktan dışarıya yorgun bir ses yükseldi:

"Sıçancık! Bu, gerçekten sen misin?"

Sıçan oyuğa tırmandı ve orada hâlâ tir tir titreyen, yorgun Köstebek'i buldu. "Of Sıçancık!" diye inledi Köstebek. "O kadar korktum, o kadar korktum ki, anlatamam sana!"

"Seni çok iyi anlıyorum," dedi Sıçan onu rahatlatmak için. "Bunu gerçekten yapmamalıydın Köstebek. Seni engellemek için elimden geleni yaptım. Biz nehir kenarında yaşayanlar, buralara çok seyrek geliriz. Eğer gelmek zorunda kalırsak, en azından yanımıza birini alırız. O zaman bir sorun olmaz."

"Herhalde Bay Kara Kurbağası buraya tek başına gelmekten korkmuyordur, değil mi?" diye sordu Köstebek.

"Bizim Kara Kurbağası'ndan mı söz ediyorsun?" dedi Sıçan. Arada kahkahayı patlatıvermişti. "Ona bir şapka dolusu altın versen, yine de tek başına buraya adımını atmaz. Bundan hiç kuşkum yok."

Sıçan'ın etrafa aldırmadan attığı şen kahkahayı duyunca, Köstebek'in neşesi yerine gelmişti. Artık titremeyi bırakmış, kendini daha bir cesur, daha bir kendisi gibi hissetmeye başlamıştı.

"Pekâlâ," dedi Sıçan az sonra. "Gece henüz tam çökmemişken, gücümüzü iyice toparlayıp eve dönmeliyiz. Sen de anlamışsındır. Burada gecelemek, hiç de iyi bir fikir değil. Her şeyden önce hava çok soğuk."

"Sıçancık, dostum," diye seslendi zavallı Köstebek. "Senden gerçekten çok özür dilerim, ama benim pestilim çıkmış durumda. Kılımı kıpırdatacak halim yok. Gücümü toparlayana kadar beklemelisin. Yoksa bir yerlerde bayılıp kalırım."

"Hımm, öyle olsun bakalım," dedi iyi huylu Sıçan. "Sen dinlenmene bak o zaman. Zaten karanlık bastıracağı kadar bastırmış durumda. Hem yeterince beklersek, ay ışığından da yararlanabiliriz."

Böylece Köstebek, kuru yaprakların arasına uzandı ve hemen, çok da rahat olmayan bir uykuya daldı. Sıçan, üşümemek için kendi üstünü yapraklarla örtüp, bir patisi silahında sabırla beklemeye başladı.

En sonunda Köstebek uyandı. İyice dinlenmiş görünüyordu. Keyfi de yerine gelmişti. Sıçan, Köstebek uyanır uyanmaz, "Nihayet! Ben, etraf sakin mi diye bir dışarı bakacağım. Ondan sonra hemen yola koyulmamız gerek," dedi.

Oyuğun ağzına doğru ilerledi ve kafasını dışarı çıkardı. Sonra Köstebek onun kendi kendine, "Hayda! Başımıza iş çıktı yine!" diye söylendiğini duydu.

Köstebek, Sıçan'ın yanına gidip dışarıya baktığında, birkaç saat önce ona korku veren ormanın bambaşka bir çehreye bürünmüş olduğunu gördü. Delikler, oyuklar, çukurlar, boşluklar ve çevrede dolaşan biri için korkutucu olan diğer tüm tehlikeler, hızla yok oluyordu. Sanki periler ülkesinden gelmiş kocaman, parıldayan bir halı, her tarafı kaplamaya başlamıştı. Bu sihirli görüntü o kadar zarifti ki, Köstebek onun üzerine basıp bu güzelliği bozmaya kıyamıyordu. Havada uçuşan binlerce

minik beyaz tane vardı. Yanağına dokunduklarında minicik, şirin bir soğukluk hissi bırakıyorlardı. Ağaçların kara gövdeleri, alttan gelen bir ışık tarafından aydınlatılmış gibi görünüyordu.

Sıçan, düşünüp taşındıktan sonra, "E, ne yapalım! Elden bir şey gelmez," dedi. "Bence hemen yola çıkıp şansımızı denemeliyiz. İşin en kötü tarafı da şu – nerede olduğumuzu tam olarak bilmiyorum. Üstüne üstlük bu kar yüzünden her yer bambaşka bir hal aldı."

Gerçekten de öyleydi. Köstebek, burasının aynı orman olduğuna bir türlü inanamıyordu. Her şeye rağmen cesaretlerini toplayıp yola koyuldular.

Bir-iki saat sonra umutlarını kaybetmiş, yorgun düşmüş olan Sıçan ve Köstebek, yürümeyi bıraktılar. Az biraz soluklanıp ne yapmaları gerektiğini tartışmak üzere, devrilmiş bir ağacın üstüne oturdular. Yorgunluktan her yanlarına ağrılar girmişti. Düşüp kalkmaktan yara bere içindeydiler. Birkaç kez yoldaki deliklere düşüp sırılsıklam olmuşlardı. Kar o kadar kalınlaşmıştı ki, minik bacaklarını kar tabakasının içinden zorlukla geçirebiliyorlardı. Ağaçlar iyice sıklaşmış, eskisinden de çok birbirlerine benzemeye başlamışlardı. Orman, bir türlü bitmek bilmiyordu. Sanki ne bir başlangıcı, ne de bir sonu vardı. Her tarafı birbirine benziyordu. Hiçbir çıkış yolu bulamamışlardı.

"Burada uzun süre oturamayız," dedi Sıçan. "Son bir çaba daha göstermeliyiz. Mutlaka bir şeyler yapmamız gerek. Hem hava çok soğuk, hem de kar çok yakında bizim yürüyemeyeceğimiz kadar kalınlaşmış olacak."

Böylece bir kez daha yürümeye başladılar. Bir mağara ya da en azından sert rüzgârdan ve sersemleten kar yağışından korunabilecekleri, kuru zeminli, kuytu bir köşe aradılar.

Fakat soğuktan korunabilecek ufacık bir delik bile bulamadılar kendilerine. Tam umutsuzluğa kapılacaklardı ki Sıçan, aniden "Heeyy! Yaşasın! Oleyy!" diye bağırmaya ve karların üzerinde dans etmeye başladı.

"Ne buldun Sıçancık?" diye sordu donmuş patilerini ovuşturan Köstebek.

Büyük bir kar yığınının yanında, koyu yeşile boyanmış, sağlam görünüşlü bir kapı duruyordu. Kenarında bir kapı zili, zilin altındaysa metal bir levha vardı. Bu levhanın üzerine büyük, köşeli harflerle bir şey yazılmıştı. Ay ışığının da yardımıyla, yazıyı okudular:

BAY PORSUK

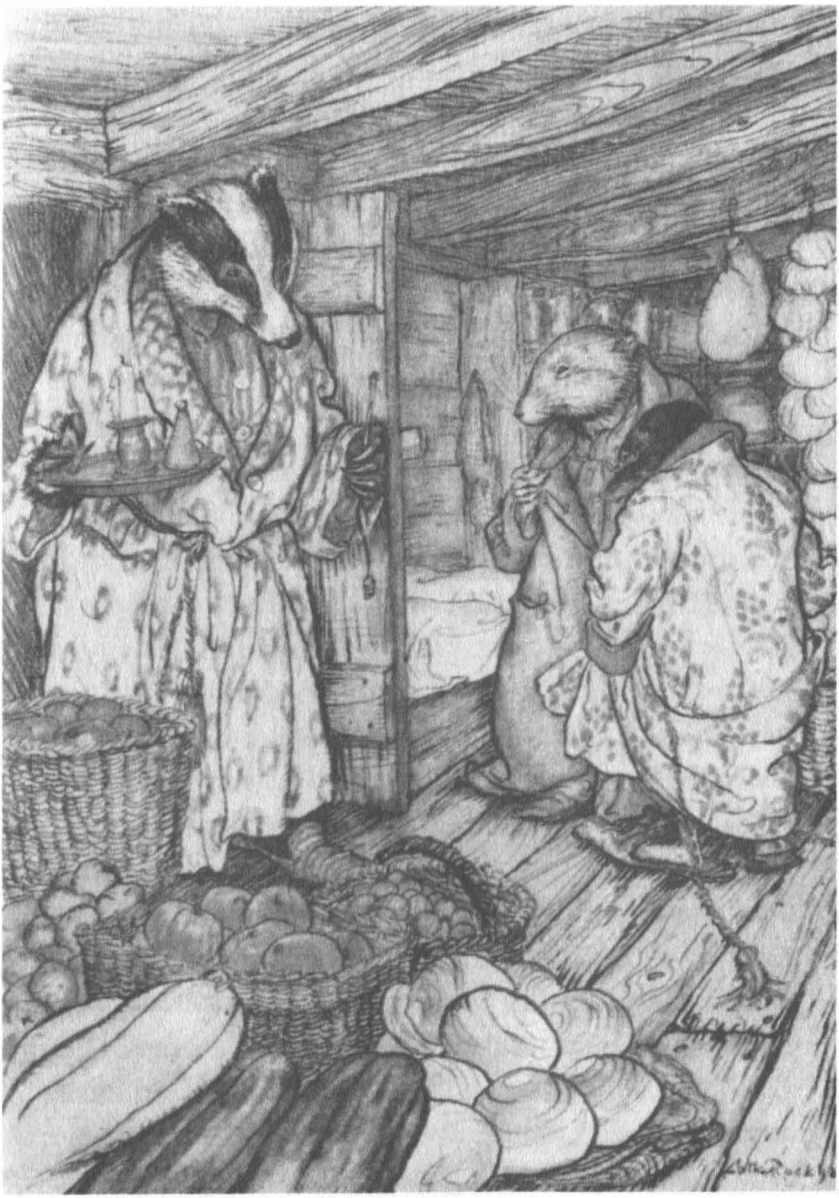
4 BÖLÜM

BAY PORSUK

"Sıçancık! Vah benim zavallı minik dostum!" diye haykırdı Porsuk kapıyı açınca. "Gecenin bu saatinde, bu karda kışta, hem de vahşi ormanda ne işiniz var? Hadi hemen içeri girin."

Üzerinde uzun bir sabahlık, ayağında büyük terlikler, elinde bir mumla önlerinden yürüyen Porsuk, görünüşe bakılırsa onlar kapıyı çalmadan önce yatmaya hazırlanıyordu. Porsuk, her ikisine de sevecen gözlerle baktı ve ellerini sıktı. "Bu, küçük hayvancıkların dışarıda gezinmesi için hiç de uygun bir gece değil," dedi babacan bir edayla.

Hayvanlar iyice ısındıktan sonra Porsuk, onları sofraya çağırdı. Ardından hep beraber yemek yemeye oturdular. Yemekten sonra Porsuk içten bir sesle, "Pekâlâ! Sizin o taraflarda neler olduğunu anlatın bakalım. Örneğin, Kara Kurbağası neler yapıyor?" diye sordu.

"Hiç sorma; onun durumu gittikçe kötüleşiyor," dedi Sıçan. "Geçen hafta bir kaza daha yaptı; hem de büyük bir kaza."

"Şimdiye kadar kaç tane etti?" diye sordu keyfi kaçan Porsuk.

"Bu, yedinci kaza."

"Tam üç kez hastaneye kaldırıldı," diye ekledi Köstebek. "Ödediği cezalara gelince, bunu düşünmek bile istemiyorum."

"Böyle giderse ya ölüp gidecek ya da tüm parasını kaybedecek. Porsuk! Biz onun dostlarıyız. Sence de bir şey yapmamız gerekmiyor mu?" dedi Sıçan.

Porsuk, bunun üzerine derin düşüncelere daldı. Sonra aniden "Dur bir dakika yahu!" dedi hayli kızgın bir ses tonuyla. "Bu zamanda elimden hiçbir şey gelmez; bunu bilmiyor musun sanki!"

Köstebek ve Sıçan, onun ne demek istediğini anlayıp, başlarını önlerine eğdiler. Kış mevsimi sırasında hiçbir hayvandan kahramanlık gerektiren, yorucu, hatta azıcık bile olsa hareketlilik içeren bir davranışta bulunması beklenemezdi çünkü hepsi uyuşuk olurdu. Hatta bazıları bütün kış uyurdu. Porsuk da onlardan biriydi.

"Hatırladığınıza sevindim!" dedi Porsuk kızgın bir sesle. "Fakaaat! Zaman ilerleyip, gecelerin daha kısa sürdüğü günler geldiğinde, tüm bedenim enerjiyle dolduğunda, güneşin ışıkları içimi ısıtma-

ya başladığında, yani... Şey bittiğinde... Şey işte... Neyse, anladınız değil mi?"

Diğer ikisi kafasını salladı. Ne demek istediğini anlamışlardı.

"İyi," diye devam etti Porsuk. "İşte o zaman biz, yani sen, ben ve dostumuz Köstebek, Kara Kurbağası'yla çok yakından ilgileneceğiz. Onun hiçbir saçmalığının bizi durdurmasına izin vermeyeceğiz. Gerekirse zor kullanıp, aklını başına getireceğiz. Gerekirse onu, zorla mantıklı bir kara kurbağasına döndüreceğiz. Onu... ama Sıçan! Sen uyuyorsun!"

"Kim? Ben mi?" diyerek ani bir hareketle uyandı Sıçan. Sonra, "Sana öyle gelmiş!" diye ekledi.

"Akşam yemeğinden beri neredeyse iki-üç kere uykuya daldı," dedi Köstebek gülerek. Nedenini bilmiyordu, ancak Köstebek oldukça uyanık ve canlıydı. Tabii bunun nedeni, Köstebek'in kendini evinde gibi hissediyor oluşuydu. Porsuk'un evi, yer altında doğmuş ve büyümüş olan Köstebek'e hiç de yabancı bir ortam sayılmazdı. Oysa Sıçan, pencereleri rüzgârlı, nehire bakan ferah bir evde yaşamaya alışık olduğundan, buradaki atmosfer ona durgun ve bunaltıcı gelmişti.

Porsuk, "Artık yatma zamanı geldi," dedi ve ayağa kalkarak mum getirmeye gitti. "Hadi bakalım. İzleyin beni de, odalarınıza götüreyim sizi. Bu arada, sabah uyanma konusunda aceleci dav-

ranmanıza gerek yok. Kahvaltıyı istediğiniz saatte edebilirsiniz!"

Porsuk'un sabah için söyledikleri konusunda pek de zorluk çekmeyen Köstebek ve Sıçan, ertesi sabah kahvaltı için aşağıya oldukça geç bir saatte indiler. Sıçan hemen salam dilimlemeye koyuldu, Köstebek de tavaya yumurta kırmaya.

Porsuk etrafta görünmüyordu. Ev sahibi, çalışma odasına çekilmiş, koltuğuna yerleşip ayaklarını da bir köşeye uzatmış bir halde, yüzünün üzerinde kırmızı, pamuktan mendiliyle oldukça *meşguldü*. Tabii yılın bu döneminde ne yapması gerekiyorsa, onunla meşguldü; yani uyumakla.

Derken ön kapının zili ısrarla çalmaya başladı. Kapıyı açtılar ve içeri Su Samuru girdi. Su Samuru, Sıçan'ı görür görmez ona sarılıp, büyük bir sevgi gösterisiyle selamladı.

"Seni burada bulacağımı biliyordum," dedi Su Samuru ona büyük bir sevinçle. "Bu sabah nehir kenarına vardığımda, herkes endişeliydi. Bütün gece boyunca ne seni, ne de Köstebek'i gören olmuş. Herkes, başınıza kötü bir şey gelmiş olmasından korkuyor. Kar yüzünden izlerinizi de takip edemedim. Ama şunu biliyordum ki, ne zaman birilerinin başı derde girse, hemen Porsuk'a gelirler. Ya da en azından olan bitenden Porsuk'un haberi olur. Böylece ben de buraya geldim. Hem de vahşi ormanın içinden geçerek! Hem de bu havada! Olur

şey değildi! Bir gecede kardan kaleler ve mağaralar oluşmuş yahu! Ayrıca kardan köprüler, setler, siperler... Canım dışarıda kalıp bütün gün karla oynamak istedi. Çevrede, karların ağırlığından kırılıp yere düşmüş büyük dallar vardı. Nar bülbülleri de, her zamanki kendilerini beğenmiş tavırlarıyla, sanki bu dallar onların eserleriymişçesine üzerlerine tünüyor, zıplayıp duruyorlardı. Ta yukarılardan, yaban kazları geçti bir ara. Kargalarsa ağaç tepelerinde uçuşuyordu. Ama ne yazık ki, sizinle ilgili haber alabileceğim bir tek akıllı hayvan bile çıkmadı karşıma. Sonra, neredeyse yolun yarısını geçmiştim ki, kütüğün tekine oturmuş bir tavşan gördüm. Aralarından birinin dün gece Köstebek'i gördüğünü öğrendim. Dün gece tüm tavşan deliklerinde bu olay konuşulmuş. Yok efendim, Bay Sıçan'ın dostu Köstebek ne kadar kötü durumdaymış da, nasıl da yolunu kaybetmişmiş de bilmem neymiş! Bir de üstüne üstlük, yırtıcılar dün akşam avlanmaya çıkmışlar. Bir gün şu yırtıcılarla karşılaşacak kadar şanslı olursam, benim de onlara öğreteceğim bir-iki şey olacak!"

"Peki *onlardan* korkmadın mı?" diye sordu Köstebek. Vahşi ormandan bahsedilince, dün yaşadığı dehşet bir anda yeniden aklına gelmişti.

"Korkmak mı?" diye şaşırdı Su Samuru. Bir yandan gülerken bir yandan sert, beyaz dişlerini gösteriyordu. "Aralarından biri bile bana bir şey yap-

maya kalksaydı, gösterirdim onlara korkmanın ne olduğunu. Bu arada Köstebek'çiğim, bir iyilik yapıp bana birkaç dilim sucuk kızartır mısın? Açlıktan midem kazınıyor. Ayrıca Sıçancık'a anlatacak çok şeyim var. Onu uzun zamandır görmüyorum."

Herkese iyilik yapmayı seven yardımsever Köstebek, bunun üzerine birkaç dilim sucuk kesti. Bu arada Su Samuru ve Sıçan kafa kafaya vermiş, büyük bir heyecanla nehirden konuşuyorlardı. Bu konuşma sonradan, nehrin kendisi gibi, kabarıp köpüren, uzun uzadıya süren bir sohbete dönüştü.

Bir tabak kızarmış sucuk, Su Samuru'nun midesine doğru henüz yolculuğa çıkmıştı ki, esneyerek ve gözlerini ovuşturarak Porsuk girdi içeriye. Odadaki herkesi selamlayıp onlara kibar bakışlar attı.

Köstebek, hemen Bay Porsuk'un yanına oturdu. Diğer ikisiyse hâlâ nehir dedikodularını sürdürmekteydi. Fırsattan yararlanan Köstebek, Porsuk'a dönüp ona evinin ne kadar kendi evine benzediğini, burada kendini ne kadar rahat hissettiğini anlattı.

Köstebek'i dinlerken, Porsuk'un gözlerinin içi parlamaya başlamıştı. Porsuk büyük bir sevinçle, "Ben de hep şöyle derim," dedi Köstebek'e. "Yer altı dışında hiçbir yerde ne güvenlik, ne huzur, ne de dinginlik duygusu vardır. Hem sonra, duvarının üzerinden seni dikizleyip rahatsızlık verecek komşular da yok. Her şeyden önemlisi de, hava şartlarından etkilenmemek... Dışarısı dolaşmak için,

gezip tozmak ya da ekmeğini kazanmak için uygun bir yer olabilir. Ama ev dedin mi, bence yer altı gibisi yoktur."

Köstebek, Porsuk'un söylediklerine yürekten katıldı. Bu sohbetlerin sonunda ikisi iyi arkadaş oluverdiler.

Sohbet o kadar güzeldi ki geçen vaktin farkında değillerdi. Ancak Sıçan artık epey huzursuzlanmaya başlamıştı. Yer altının atmosferi onu daraltıyordu. İyiden iyiye sinirlerini bozuyordu. Ayrıca öyle bir duyguya kapılmıştı ki, sanki bir an önce geri dönmezse nehir kaçıp gidecekmiş gibi hissediyordu. Yağmurluğunu üzerine giymiş, silahlarını kemerine geçirmişti. "Hadi bakalım Köstebek," dedi daha fazla dayanamayan Sıçan. "Hazır gün ışığı duruyorken yola koyulmalıyız. Vahşi ormanda bir gece daha geçirmeyi hiç istemiyorum."

"Merak etme sevgili dostum," dedi Su Samuru. "Ben de sizinle geliyorum; hem yolu avcumun içi gibi biliyorum. Ayrıca, karşınıza yumruklanması gereken bir kafa çıkarsa, bu işte bana güvenebilirsiniz." Böylece birlikte evlerinin, nehir kenarının yolunu tuttular.

5. BÖLÜM

BAY KARA KURBAĞASI

Güneşli bir yaz sabahıydı; yazın ilk günlerinden biriydi. Köstebek ve Su Sıçanı, zar zor sığdıkları minik oturma odasında kahvaltılarını etmekteydiler. O sırada sert bir kapı gümlemesi duydular.

Köstebek kapıya bakmaya gitti. Sonra kapının oradan içeri bağırdı: "Bay Porsuk geldi!"

Porsuk hemen içeri daldı, oturma odasına girip, "Zamanı geldi!" dedi.

Sıçan, "Neyin zamanı geldi?" diye sordu ve şömine üstündeki saate baktı.

"*Kimin* zamanı desen daha doğru olur," diye karşılık verdi Porsuk. "Kara Kurbağası'nın tabii ki! Size kış geçer geçmez onunla ilgileneceğimi söylemiştim; işte bugün, birlikte bu meseleyi halledeceğiz!"

Böylece Porsuk önde, iki kafadar arkada dostlarını kurtarmak için yola koyuldular. Kara Kurba-

ğası Malikânesi'ne vardıklarında "Vay! Merhaba dostlar! Gelin, gelin!" diye seslendi onları gören Kara Kurbağası. "Tam zamanında geldiniz. Benimle muhteşem bir gezintiye... Şey... Benimle... Muhteşem bir gezintiye..."

Karşısında sessizce duran arkadaşlarının sert ve güçlü bakışları altında, Kara Kurbağası'nın heyecanlı sesi sönüverdi ve daveti yarıda kaldı.

"İşlerin eninde sonunda bu noktaya geleceğini biliyordun, Kara Kurbağası," dedi Porsuk. Ardından Kara Kurbağası'nı kolundan sıkıca yakalayıp, eve soktu, oturma odasına götürdü ve arkalarından kapıyı kapattı.

Aradan yaklaşık kırk beş dakika geçtikten sonra kapı açıldı. Kara Kurbağası, sırtı ona ağır geliyormuş, bacakları onu taşıyamıyormuş gibi görünüyordu. Yanaklarında hâlâ Porsuk'un etkili konuşması yüzünden akıttığı gözyaşlarının nemi duruyordu.

"Buraya otur, Kara Kurbağası," dedi Porsuk ona nazikçe. "Sevgili dostlarım," diye devam etti sonra. "Kara Kurbağası davranışlarındaki hataları gördü. Geçmişteki davranışları için pişmanlık duyuyor. Bu yüzden, bana tüm yaşamı boyunca bir daha otomobillerle ilgilenmeyeceğine söz verdi."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Köstebek ağırbaşlılıkla.

"Ben de, ben de," diye belirtti Sıçan kuşkulu bir sesle.

"Kara Kurbağası, bana oturma odasında itiraf ettiklerini tekrarlamanı istiyorum şimdi," dedi Porsuk. "Öncelikle şunu söyle: Yaptıkların için üzgün müsün? Hatalarını görüyor musun?"

Uzun, upuzun bir sessizlik oldu. Kara Kurbağası çaresizce bir sağa bir sola bakınıp duruyordu. En sonunda konuştu.

"Hayır!" dedi somurtkan ama kendinden emin bir edayla. "*Kesinlikle* üzgün değilim. Ayrıca ortada hata falan da göremiyorum! Bence yaptıklarım olağanüstüydü!"

"Pekâlâ," dedi Porsuk ayağa kalkarak. "Madem seni ikna edemeyeceğiz, o zaman zor kullanırız biz de. Senin aklın başına gelene kadar buradan ayrılmayacağız. İkiniz onu yukarı götürün ve yatak odasına kilitleyin; sonra toplanıp konuşalım."

Üç arkadaş, nöbetleşe bir şekilde Kara Kurbağası'nın başında durmaya karar vermişti. Güzel bir günün sabahında, nöbet sırası gelen Sıçan; oyuğuna, ormanına, toprağına dönmeye can atan Porsuk'u kurtarmak için yukarı çıktı. Porsuk, "Kara Kurbağası hâlâ yatakta," dedi Sıçan'a odanın kapısı önünde. "Pek konuşmuyor. Sadece arada, *boş ver, zamanla düzelirim, merak etme yakında hepsi bitecek* gibi şeyler söylüyor. Şimdi beni iyi dinle Sıçan! Eğer Kara Kurbağası sessiz sakin duruyorsa,

bu işin içinde mutlaka bir iş var demektir. Neyse, benim gitmem gerekiyor."

Kara Kurbağası'nın yatağına yaklaşırken, "Nasılsın bakalım eski dostum?" diye güler yüzle sordu Sıçan.

Aradan birkaç dakika geçmişti, ama bir yanıt alamamıştı. Sonunda zayıf ve kısık bir ses geldi.

"Teşekkür ederim, sevgili Sıçancık! Ne kadar da kibarsın! Peki önce sen söyle bakalım, sen ve muhteşem Köstebek nasılsınız?"

"*Bizler* çok iyiyiz," diye yanıt verdi Sıçan. "Köstebek, Porsuk'la birlikte gezintiye çıktı. Öğle yemeğine kadar ortalıkta gözükmeyecekler. Böylece sen ve ben, baş başa harika bir sabah geçireceğiz."

"Ah, sevgili Sıçan," diye mırıldandı Kara Kurbağası. "Ayağa kalkamayacak kadar kötüyüm, hatta belki de bir daha hiç ayağa kalkamayacağım! Ama sen beni dert etme. Dostlarıma yük olmaktan nefret ederim. Zaten artık fazla zaman kalmadı. En azından, ben öyle umuyorum."

"Ben de öyle umuyorum," diye katıldı ona Sıçan. "Bu kadar zamandır hepimizin başına dert oldun, bunun bitmesine az kaldığını söylemen beni gerçekten mutlu etti. Yaptıklarından utanmalısın Kara Kurbağası! Başımıza açtığın dertler önemli değil, ama senin yüzünden bir sürü şeyin özlemini çekiyoruz."

"Biliyorum, ben bir baş belasıyım," dedi Kara Kurbağası.

"Gerçekten öylesin," dedi Sıçan. "Ama sana bir şey söyleyeyim mi? Yeniden aklının başına geleceğini bilsem, senin için her türlü derde katlanırım."

"O zaman senden son bir kez bir şey rica edeceğim..." diye mırıldandı Kara Kurbağası. Sesi iyice kısılmıştı artık. "Çabucak kasabaya gitmen... Doktor çağırman gerek..."

"Ne? Doktorluk neyin var ki?" diye sordu Sıçan ve Kara Kurbağası'nın iyice yakınına gelip onu incelemeye koyuldu. Kara Kurbağası hiç hareket etmeden, bedeninde güç kalmamış gibi yatıyordu; sesi gittikçe kısılmış, yüzü iyice durgunlaşmıştı.

"Bana bak," dedi Sıçan. "Eğer bir doktora gerek duyduğunu düşünüyorsan tabii ki gider çağırırım! Ama sanmıyorum ki o kadar kötü bir durumda olasın. Hadi, konuyu değiştirip başka şeylerden konuşalım şimdi."

"Konuşmak bu durumda pek bir işe yaramayacak..." dedi Kurbağa güçlükle. "Aslında doktorun da yapabileceği bir şey yok artık bence... Sen iyisi avukatımı çağır. En azından içim rahat eder. Bazen... Yerine getirmek zorunda olduğumuz çirkin görevler vardır... Vasiyet yazmak gibi... Bilirsin..."

"Avukat mı! Vasiyet mi! Eyvah, gerçekten kötü durumda galiba!" diye içinden geçirdi Sıçan. Çok korkmuş ve telaşa kapılmıştı. Hemen odadan çıktı, kapıyı kilitledi ve fırlayıp kasabaya gitti.

Kapının kilitlendiğini duyar duymaz yataktan zıplayan Kara Kurbağası, eline geçirdiği ilk giysileri giyip, ceplerini, çekmecenin tekinden çıkardığı paralarla doldurduktan sonra yatak çarşaflarını birbirine bağladı. Bunları ip niyetine kullanarak pencereyi ortadan ikiye bölen tahtaya bağlayıp, aşağıya sallandırdı. Sonra kayarak aşağı indi ve hızla uzaklaştı.

Porsuk ve Köstebek döndüğünde, Sıçan onlara bu rezil durumu anlatmak zorunda kaldı. Porsuk olanları duyunca epey öfkelendi. Sonra şöyle dedi: "Kara Kurbağası elimizden kurtulmuş durumda. Ama biz yine de bir süre burada kalalım. Hiç sanmıyorum, ama bakarsınız pişman olur geri döner."

Oysa geleceğin ne sürprizler getireceğinden hiç haberi yoktu. Kara Kurbağası atalarından kalma bu evin salonunda yeniden keyifle oturuncaya kadar nice sular akacaktı köprünün altından, nice badireler atlatılacaktı.

Bu sırada, artık hiçbir sorumluluk hissetmeyen neşeli Kara Kurbağası, evinden birkaç kilometre uzakta, ana yolun kenarında hızlı adımlarla yürüyordu. Önceleri saklanarak ilerleyip çayırlara dalan, takip edilme korkusuyla birkaç kez yönünü değiştiren Kara Kurbağası, güneşin parlaklığını yüzünde hissedip evden yeterince uzaklaştığını düşündüğünde, artık güvende olduğuna karar verdi. Doğa onun gözüne o kadar güzel görünüyordu ki,

Kara Kurbağası, "Herhalde Tabiat Ana, yüreğimin bana söylediği övgü dolu şarkılara eşlik ediyor olmalı," diye düşündü.

"Ne kadar da zekiceydi!" dedi Kara Kurbağası kıkırdayarak kendi kendine. "Bilek gücüne karşı beyin gücü! İşte beyin kazandı. Tabii ki öyle olacak! Zavallı Sıçan! Yazık ona! Porsuk geri döndüğünde epey bir azar işitecek! Aslında Sıçan, çok güzel özellikleri olan değerli bir dost; ama hem aklı biraz kıt, hem de hiç eğitim görmemiş. Bir gün bu konuyu ele alıp, onu adam etmem gerekiyor."

Aklı kendini beğenmiş düşüncelerle dolu olan Kara Kurbağası, başı yukarıda yürümeye devam etti; ta ki bir kasabaya varıp 'Kırmızı Aslan' yazılı bir tabela görünceye kadar. Karşı kaldırımdan tabelayı gördüğü anda, sabahtan beri kahvaltı etmediğini hatırladı; ayrıca, bu kadar uzun bir yürüyüşten sonra iyice acıkmıştı. Hemen lokantaya giriverdi, orada yiyebileceği en güzel yemekleri sipariş etti, sonra afiyetle yemeye koyuldu.

Henüz yemeğinin yarısına gelmişti ki, yoldan gelen tanıdık bir ses, onun baştan aşağı irkilmesine neden oldu. "Vrınn vrınn!" sesi gittikçe yaklaştı. Az sonra içeriye acıkmış, neşeli ve konuşkan birkaç adam girdi. Gündüz başlarına gelenlerden uzun uzun söz ediyor, böbürlene böbürlene arabalarının özelliklerini anlatıyorlardı. Kara Kurbağası oturduğu yerden kalktı, kasaya gidip hesabı ödedi

ve dışarı çıkar çıkmaz gizlice arabanın yanına doğru ilerledi. "Sadece bakmaktan ne çıkar ki canım!" dedi kendi kendine.

Araba, otoparkın tam ortasında duruyordu. Çevrede kimse yoktu. Herhalde herkes yemek yiyordu. Kara Kurbağası arabanın çevresinde dönerek, onu inceleyerek, üzerinde yorumlar yaparak derin derin düşünüp durdu.

Ne olduğunu kendi de anlayamadan, bir de baktı ki arabanın içine oturmuş, iki eliyle direksiyonu tutuyordu. Arabayı çalıştırdığında o tanıdık ses kulağına çalınınca, tutkusu onu bütünüyle ele geçirdi. Hemen yola fırladı. O, trafik canavarı, yalnız yolların fatihiydi! Herkes ona yol verecekti! O, yolların dehşeti olan Kara Kurbağası'ydı! Uçarcasına ilerlerken, bir yandan da şarkılar söylüyordu. Nereye gittiğini bilmeyen, sadece içgüdülerinin onu götürdüğü yöne doğru ilerleyen Kara Kurbağası'nın altında yollar eriyip gidiyordu. Hiçbir şeyi umursamayan korkusuz Kara Kurbağası, başına geleceklerden habersizdi...

***

"Sayın Savcı, söyler misiniz lütfen?" diye söze girdi Baş Yargıç mahkemede. "Suçlu bulunan sanık için uygun ceza nedir?"

Savcı, kaleminin arkasıyla burnunu kaşıdıktan sonra, "Yirmi yıl hapis cezası uygundur diyebiliriz," dedi.

"Mükemmel bir öneri," dedi Baş Yargıç ve öneriyi onayladı. "Hükümlü! Kendini toparla ve ayağa kalk. Bu seferlik sana yirmi yıl hapis cezası vereceğiz. Bir daha suç işleyip karşımıza çıkarsan bu kadar insaflı davranmayacağız, bilesin!"

Polis memurları, talihsiz Kara Kurbağası'nı zincire vurdular ve hapishaneye götürdüler. Kara Kurbağası artık, ülkedeki en sağlam şatonun, en çok korunan burcunun, en uzak köşesinde bulunan zindanlardan birine kapatılmış, çaresiz bir mahkûmdu.

6. BÖLÜM

KARA KURBAĞASI'NIN MACERALARI

Kara Kurbağası hapse atıldığından beri günler geçmişti. Zavallı, umutsuzluk içinde durmadan hüngür hüngür ağlıyordu. Başında nöbet tutan zindancı ona kaç kez artık kendisini toparlaması gerektiğini söylediyse de Kara Kurbağası, yemek bile yemiyordu.

Ancak zindancının iyi kalpli bir kızı vardı. Babasına yardım eden bu genç kız, hayvanları çok seviyordu. Bir gün, Kara Kurbağası'nın haline acıyıp babasına, "Lütfen, bırak da onunla ben ilgileneyim. Hayvanları ne kadar çok sevdiğimi bilirsin. Onu elimle besleyip, kendine getirmek ve yeniden yaşama döndürmek istiyorum," dedi.

Babası, bu konuda ne istiyorsa yapabileceğini söyledi. Böylece genç kız, yüreği iyilik yapma isteğiyle dolup taşarak, Kara Kurbağası'nın hücresinin kapısını çaldı.

"Hadi artık, neşelen biraz Kara Kurbağası!" dedi kız içeri girerken. Onu kendine getirmeye niyetliydi. "Kalk, yaşlı gözlerini sil. Hadi bakayım, kendini toparla, biraz yemek yemeye çalış. Bak, sana kendi yemeğimden getirdim; hem de fırından yeni çıkardım!"

Genç kız, enfes bir lahana yemeği yapmıştı. Yemeğin kokusu, yerde hareketsiz yatan Kara Kurbağası'nın burnuna ulaşınca, hayvan daha fazla direnemeyip yemeği hapır küpür yedi. Ardından hemen kendine geliverdi. Ne kadar becerikli, ne kadar zeki olduğunu düşünmeye başladı ve kafa yorarsa üstesinden gelemeyeceği hiçbir şey olmadığına karar verdi. İşte, Kara Kurbağası artık kendine gelmişti!

O günden sonra zindancının kızıyla Kara Kurbağası, birlikte çok sohbet ettiler. Genç kız, günler geçtikçe Kara Kurbağası için daha da fazla üzülüyordu; ona göre bu kadar ufak tefek suçlar yüzünden bu zavallı hayvanı hapse atmak, çok büyük bir hataydı.

Bir sabah, yine söyleşirlerken Kara Kurbağası, kızın çok düşünceli olduğunu, sorularına rastgele yanıtlar verdiğini ve içinden zekâ fışkıran konuşmalarına ve yorumlarına pek ilgi göstermediğini fark etti.

"Kara Kurbağası," dedi kız az sonra. "Şimdi beni dinle lütfen; benim çamaşırcılık yapan bir teyzem var. Bu şatodaki bütün mahkûmların ça-

maşırlarını o yıkıyor. Çamaşırları Pazartesileri alıp Cumaları geri getiriyor. Bugün Perşembe. Şimdi, benim planım şu: Çamaşırcı kadın kılığında bu şatodan kaçabilirsin. Ne de olsa, beden ölçüleriniz tutuyor."

"*Hiç de bile!*" dedi suratını asan Kara Kurbağası. "Benim ölçülerim, bir kurbağaya göre oldukça zariftir."

"Teyzemin ölçüleri de bir teyzeye göre oldukça zariftir," diye karşılık verdi kız. "Amaan! Ne istiyorsan onu yap! Seni kibirli, kaba, nankör hayvan! Bir de sana yardım etmeye, seni kurtarmaya çalışıyorum!"

"Dur, dur. Haklısın, aslında sana teşekkür etmem gerek," dedi endişelenen Kara Kurbağası. "Ama bir düşünsene! Kara Kurbağası Malikânesi'nin sahibi olarak tanınan ben, Bay Kara Kurbağası, nasıl olur da bir çamaşırcı kadın kılığına girerim!"

"Pekâlâ, Bay Kara Kurbağası olarak burada beklersin o zaman," diye karşılık verdi sinirleri tepesine çıkmış olan genç kız. "Bir tören arabası çağırtırız, onunla kaçarsın buradan!"

Açık sözlü Kara Kurbağası, her zamanki gibi hatasını kabullenmeye hazırdı. "Sen iyi kalpli, yardımsever ve zeki bir kızsın," dedi Kara Kurbağası. "Bense gerçekten de kibirli ve aptal bir kurbağayım. Lütfen, bana bu iyiliği yap ve beni saygıdeğer teyzenle tanıştır!"

Ertesi akşam zindancının kızı, çamaşırcı teyzesini ite kaka Kara Kurbağası'nın hücresine soktu. "Çıkar bakalım şu ceketle yeleğini. Teyzemin giysileri sana tam oturduğuna göre, sanırım sen de onun kadar şişmansın," dedi Kara Kurbağası'na.

Bunu söyledikten sonra bir kahkaha patlatan genç kız, Kara Kurbağası'nı iyice çamaşırcı kadın kılığına sokmaya girişti; pamuklu kumaştan yapılmış pelerini güzelce üzerine oturtup, şalı tam da bir kadının yapabileceği şekilde boynuna geçirdi, sonra da başlığın iplerini çenesinin altından bağladı.

"Tıpkı teyzeme benzedin şimdi," dedi kız gülerek. "Hadi bakalım Kara Kurbağası, bol şans."

Korkudan kalbi güm güm atan Kara Kurbağası, şatodan kaçmak için yola koyuldu. Fakat sonra fark etti ki, aslında pek de korkacak bir şey yoktu. Kimseye yakalanmadan herkesin arasından rahatlıkla sıyrılıp geçti. Nihayet şato girişindeki kapının kendi arkasından kilitlendiğini duyduğunda, artık özgürdü!

Cesaret gerektiren, ama kolay elde edilmiş bu zaferden başı dönen Kara Kurbağası, hızlı adımlarla kasabadan gelen ışıklara doğru yöneldi. Şu an ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ancak şunu çok iyi biliyordu ki, giysilerini giydiği çamaşırcı kadının tanındığı çevreden bir an önce uzaklaşması lazımdı.

Kara Kurbağası, bir yandan düşünüp bir yandan yürürken; ileride, kasabanın bir tarafında yanan kırmızılı yeşilli ışıklar gözüne çarptı. Hayvan, dikkatini aynı yönden gelen gürültülü vagon ve çuf çuf seslerine verdi. "Aha!" dedi içinden. "Çok şanslıyım!"

Böylece istasyona yöneldi. Ancak üstünde hiç para yoktu. Çaresizlik içinde, gişedeki görevliye şöyle dedi: "Bak şu işe! Cüzdanımı evde bırakmışım. Sakıncası yoksa size biletin parasını yarın göndereyim, olur mu?"

"Siz kimi kandırıyorsunuz!" diye karşılık verdi gişe görevlisi. "Lütfen gişenin önünden çekilin bayan; diğer yolculara engel oluyorsunuz!"

Kara Kurbağası afallamış ve düş kırıklığına uğramış bir durumdaydı. Çaresizlik içinde dolanırken, kendisini lokomotifin karşısında buluverdi. Bir elinde yağ tenekesi öbür elinde bir bez tutan iri yarı bir adam, lokomotifi silip temizliyordu.

"Merhaba teyzeciğim!" dedi makinist. "Ne oldu sana böyle yahu? Yüzünden düşen bin parça."

"Ah oğlum, ah!" dedi Kara Kurbağası ağlamaklı bir sesle. "Ben, zavallı ve mutsuz bir çamaşırcıyım. Bütün paramı kaybettim, bu yüzden bilet alamıyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum. Ah benim zavallı başıma gelenler, ah!"

"Şey... Bak şöyle yapabiliriz..." dedi iyi yürekli makinist. "Sen çamaşırcısın, bense makinistim.

Yaptığım çok pis bir iş. Her dakika çamaşır yıkamak gerekiyor. Eğer sen, evine döndüğünde benim birkaç gömleğimi yıkayıp bana göndermeye söz verirsen, ben de seni gizlice trene alırım."

Üzüntüsü bir anda coşkuya dönüşen Kara Kurbağası, büyük bir hevesle lokomotife, makinistin yanına çıktı. Hayatında hiç çamaşır yıkamamıştı; deneseydi de beceremezdi. Zaten yıkamaya da niyeti yoktu. İçinden şöyle düşünüyordu: "Kara Kurbağası Malikânesi'ne vardığım zaman, makiniste çamaşırları rahatça yıkatacak kadar para gönderirim nasıl olsa."

Az sonra, demir yolu görevlisi bayrağını kaldırdı; makinist de, trenin düdüğünü öttürerek neşeli bir karşılık verdi ve böylece tren, istasyondan hareket etti. Kara Kurbağası, sevinçten dans etmeye, şarkı söylemeye başlamıştı. Daha önce bir sürü çamaşırcı kadın görmüş, ama böylesini görmemiş olan makinist ise hayretler içinde kalmıştı.

Epey bir yol katetmişlerdi. Kara Kurbağası bir de baktı ki makinist, yüzünde şaşkın bir ifadeyle lokomotifin motoruna doğru eğilmiş, motoru dinliyordu. Sonra adam kömür yığınının tepesine çıkarak etrafı incelemeye başladı. Ardından Kara Kurbağası'na döndü ve "Bizim gittiğimiz rayların üzerinde olan bir lokomotif, büyük bir hızla üzerimize geliyor! Sanki bize yetişmeye çalışıyorlar!" dedi.

Şoka uğrayan zavallı Kara Kurbağası, kömürlerin arasına çömeldi. Çaresizlik içinde ne yapacağını düşünüyordu.

"Hızla yaklaşıyor!" diye bağırdı makinist. "İçinde tuhaf kılıklı bir sürü adam var! Ellerinde büyük baltaları olan gardiyan kılıklı adamlar, coplarını havaya sallayan zırhlı polisler, uzun şapkalarıyla pardösülerinden dedektif oldukları belli olan tabancalı ve bastonlu adamlar... Hepsi de ellerini sallayıp, 'Durdurun şunu!' diye bağırıyorlar!"

En sonunda Kara Kurbağası, diz çöküp ellerini havaya kaldırarak bülbül gibi şakımaya başladı: "Lütfen kurtarın beni bay iyi yürekli makinist, lütfen! Size her şeyi anlatacağım! Ben, göründüğü gibi çamaşırcı kadın falan değilim! Ben, Bay Kara Kurbağası'yım. Eğer o lokomotiftekiler beni yakalarlarsa yeniden hapse atacaklar!"

Yukarıdan ona sert bakışlar yönelten makinist, "Peki, söyle bakalım, seni neden hapse atacaklar?" diye sordu.

"Önemsiz bir suç," dedi yüzü kızaran zavallı Kara Kurbağası. "Bir otomobil çaldım; ama o sırada zaten kimsenin o arabaya ihtiyacı yoktu. Ayrıca, niyetim arabayı çalmak değildi. Gerçekten! Ama insanlar, özellikle yargıçlar, böyle zıpırca ve düşüncesizce yapılan hareketler karşısında çok acımasız oluyorlar."

Yüzünden üzüntüsü anlaşılan makinist, şöyle dedi: "Seni adalete teslim etmem gerekir, ama anladığım kadarıyla yeterince acı çekmişsin zaten. Bu yüzden, sana yardım edeceğim. Ancak ne yazık ki onların tren motoru bizimkinden çok daha güçlü, bu yüzden onlardan kaçamayız. Geriye yapabileceğimiz tek bir şey kaldı. Biraz ileride, uzun bir tünel var ve tünelin çıkışındaysa sık ağaçlı bir orman bulunuyor. Ben, tünelden geçerken olabildiğince hızlı gideceğim, onlarsa kaza yapmaktan kaçınmak için yavaşlayacaklar. Tüneli geçtikten sonra, var gücümle frenlere asılacağım ve sen aşağı atlayacaksın. Diğerleri tünelden çıkıp seni görmeden, ormana saklanacaksın. Sonra ben yeniden hızımı elimden geldiği kadar artıracağım. Sen atladıktan sonra beni istedikleri kadar kovalayabilirler. Şimdi, gözünü dört aç ve sana, 'Atla' dediğimde atlamaya hazır ol!"

Bunun üzerine, ikisi yeniden lokomotifin fırınını kömürle doldurmaya başladılar. Tren, çok geçmeden tünele girdi. Lokomotifin sesleri, tünelin duvarlarında yankılanıp ortalığı iyice gürültüye boğdu; ta ki tren öbür taraftan çıkıp taze hava ve huzurlu ay ışığıyla buluşuncaya kadar. Rayların her iki yanında da, Kara Kurbağası'nın yardımına yetişen karanlık orman belirmişti. Makinist motoru durdurup frenlere asıldı. Kara Kurbağası basamakların ucuna gitti. Trenin hızı iyice azalınca, makinist bağırdı: "Atla!"

Kara Kurbağası atladı, bir süre yuvarlandı, sonra hiçbir yeri incinmeden ayağa kalkıp var gücüyle ormana doğru koştu ve saklandı.

Trenin gürültüsü uzaklaştıktan sonra ormanın derinliklerine daldı. En sonunda, üşümüş, acıkmış ve yorulmuş olan zavallı hayvancık, bir ağacın kovuğuna girdi. Orada kendine küçük dallardan ve kurumuş yapraklardan, elinden geldiği kadar rahat bir yatak yapıp sabaha kadar deliksiz bir uyku çekti.

7. BÖLÜM

KARA KURBAĞASI'NIN MACERALARI SÜRÜYOR

Kara Kurbağası üşüyordu, ama kendinden emindi; açtı, ama ümitliydi. Güzel bir uyku ve içini ısıtan bir güneş, önceki günün bütün o dehşetli saatlerini unutturmuştu. O güzel yaz sabahında, sanki bütün dünya ona aitti. Ağaçlarla kaplı yeşil çayırlarda istediği gibi gezinebilirdi.

Kara Kurbağası epey yürüdükten sonra karşısına bir su kanalı çıktı. Kara Kurbağası, sabırla kanalın kenarından yürümeye koyuldu.

Çok geçmemişti ki su kanalının üstünde, sığ sularda ağır yükleri taşımak için kullanılan, altı düz bir mavna göründü. Sivri olmayan burnuna çarpan suları yarıp aralarından süzülerek geçen bu koca sal, yolda yürüyen bir at tarafından çekiliyordu. Mavnanın içindeki tek yolcu, güçlü kollarından biriyle dümeni tutan, kocaman ve tombul bir kadındı.

Yakınına geldiğinde, "Günaydın, teyzeciğim!" diye seslendi kadın Kara Kurbağası'na.

"Pek de öyle aydın bir gün olduğunu söyleyemeyeceğim, hanımefendi!" diye karşılık verdi Kara Kurbağası. "Nehrin aşağısındaki evime gitmem gerekiyor, ama hem paramı, hem de yolumu kaybettim; ne yapacağımı bilemiyorum, hanımefendi!"

"Hadi atlayın sala da sizi evinizin yakınına bırakayım teyzeciğim," dedi mavnacı kadın.

Sonra salı kıyıya doğru yaklaştırdı ve Kara Kurbağası, sala bindi. Sonra büyük bir sevinç içinde yere oturdu.

Kanalın üstünde süzülüp giderlerken, "Anladığım kadarıyla çamaşırcılık işindesiniz, öyle mi hanımefendi?" dedi mavnacı kadın kibarca. "Ne kadar güzel bir meslek!"

"Dünyanın en güzel mesleği!" dedi Kara Kurbağası havalara girerek. "Bütün saygın beyefendiler, çamaşırlarını bana getirir; hatta beni o kadar çok severler ki, onlara para versen bile çamaşırlarını başkasına götürmezler. Anlıyorsunuz ya, ben işimi çok iyi yaparım; her şeyimi kendim hallederim. Yıkama, ütüleme, kolalama, beyefendilerin gömleklerini akşam davetlerine hazırlama... Her şey benim gözetimim altında yapılır!"

Derken kadın bir anda kahkahayı bastı. Kahkahalarının arasında, Kara Kurbağası'na dönüp şöyle dedi: "Sen şarlatanın tekisin. Demek sen bir çama-

şırcısın ha! Sen daha önce eline bir bulaşık bezi bile almamışsın!"

Kara Kurbağası bir anda öfkelenip patladı. "Senden yüz kat önemli biriyle böyle konuşmaya nasıl cesaret edersin!" diye bağırdı. "Çamaşırcı kadınmış! Ben herkesin tanıdığı, herkesin saygı duyduğu ünlü Kara Kurbağası'yım!"

"Seni iğrenç, pis sürüngen!" diye bağırdı kadın. Dümeni kısa bir süreliğine bıraktı. Kara Kurbağası'nın ön bacaklarından birisini yakaladı. Kara Kurbağası'nın dünyası, aniden tersyüz oldu; sanki mavna havada duruyordu. Rüzgâr uğuldadı ve Kara Kurbağası bir de baktı ki, havada döne döne uçuyor.

En sonunda, epey bir gürültüyle suya düştü. Ağzından sular fışkırtarak suyun yüzeyine çıktı. Hemen kıyıya yüzüp karaya çıktı. Öfkeden deliye dönmüş, intikama susamış halde, nefesini toparlamayı bekledi. Bir-iki dakika dinlendikten sonra ıslak eteklerini kollarına dolayıp, bacaklarının son gücüyle mavnanın arkasından koşmaya başladı.

Mavnaya yetiştiğinde, kadının hâlâ kahkahalar attığını gördü. Hızla koşarak ata yetişti, dizginleri çözüp fırlattı, atın sırtına atladı ve atı ayaklarıyla dürterek hayvanı dörtnala koşturdu. Arkasına baktığında mavnanın, kanalın öbür kıyısına vurduğunu ve mavnacı kadının el kol hareketleri yaparak çılgınca "Dur, dur, dur!" diye bağırıp çağırdığını

gördü. "Bundan iyi şarkı sözü olur," diye dalga geçti Kara Kurbağası. Gülerek atı dörtnala koşturdu ve delicesine bir hızla oradan uzaklaştı.

Üstünden epey zaman geçtikten sonra Kara Kurbağası çevresine bakındı. Yama gibi duran karaçalılar ve böğürtlen çalıları dışında hiçbir şey olmayan; çıplak, geniş bir çayırda olduklarını fark etti. Hemen yakınında, toza kire bulanmış bir gezgin arabası ve onun yanında oturan bir gezgin gördü.

Adam, aldırışsız bir edayla, "Senin şu atı satmak ister misin?" diye sordu.

"Ne?" dedi Kara Kurbağası. "Bu güzelim atı satmak mı? Ah, hayır. Bu, söz konusu bile olamaz. Müşterilerime her hafta götürdüğüm çamaşırları kim taşıyacak o zaman? Ayrıca, ben bu atı çok severim; o da bana çok sadıktır."

"O zaman git kendine bir eşek al," diye önerdi gezgin. "Kimileri böyle işler için eşeği daha çok tercih eder."

"Peki diyelim ki ben bu güzelim, gencecik atı size satmaya karar verdim; bana kaç para önereceksiniz?"

Gezgin, "Elli altın," dedi.

"Elli altın mı?" diye çıkıştı Kara Kurbağası. "Yok, olmaz. Bu güzelim, gencecik atı elli altına satamam," dedi.

"Bak," dedi gezgin. "Sana ne yapacağımı söyleyeyim: Sana en son altmış altın öneriyorum ki bu at, aslında en fazla elli eder. Son teklifim budur."

Bunun üzerine Kara Kurbağası, uzun uzadıya düşünmeye başladı. Karnı açtı, cebinde beş kuruşu yoktu, evinin ne kadar uzakta olduğunu bilmiyordu ve düşmanları hâlâ onu arıyor olabilirdi. En sonunda şöyle dedi: "Beni dinle, gezgin! Sana ne yapacağımızı söyleyeyim; bu da *benim* son teklifim olacak: Sen bana yetmiş altın, biraz da bozukluk vereceksin, hem de hemen. Buna ek olarak, bana şu içinden muhteşem kokular yayılan demir tencereden, bir oturuşta yiyebileceğim kadar yemek sunacaksın."

Gezgin epey bir homurdandıktan sonra, "Böyle birkaç alışveriş daha yapsam, iki günde batarım," diye çıkıştı. Ama en sonunda, pantolon cebinin derinlerinden kirli bir kese çıkarıp, Kara Kurbağası'nın avcuna yetmiş altını, biraz da bozukluğu koyuverdi. Sonra arabasına gidip büyük demir bir tabak, çatal, kaşık ve bıçakla geri geldi. Demir tencereyi yana eğdi ve sanki zengin görünümlü bir yahniden oluşan olağanüstü bir nehir, lıkır lıkır tabağa dökülmeye başladı. Bu gerçekten de, o ana kadar yapılmış en leziz yahniydi.

Kara Kurbağası midesinin en ücra köşelerini bile dolduracak kadar yahniyi yedikten sonra ayağa

kalktı, gezgine "Elveda," dedi ve ata sımsıkı sarılıp ona duygulu bir biçimde veda etti.

Hayvancık neşeyle yürürken, maceralarını ve kaçışını, en kötü olaylardan bile nasıl yakayı sıyırmayı başardığını düşündü. Gururu kabarmaya, kibir duyguları artmaya başladı. Kibirden öyle bir şişmiş, öyle bir şişmişti ki yolda yürürken kendi adına hemen bir şarkı besteledi. Çevrede onu duyacak kimse olmasa da, Kara Kurbağası, bu şarkıyı avazı çıktığı kadar bağırarak söyledi. Bu şarkı, belki de şimdiye kadar bir hayvanın bestelediği en kibir dolu şarkıydı.

Ne kahramanlar gördü bu dünya,
Ne isimler yazdı tarihin her sayfası,
Ama ister insan ister hayvan olsun,
En ünlüsü, Bay Kara Kurbağası!

Oturup ağlıyordu hayvanlar,
Kanıyordu kimisinin yarası,
Kurtardı hepsinin hayatını,
En cesuru, Bay Kara Kurbağası!

Bütün ordu onu selamladı,
Tankçılar, topçular ve dahası,
Kimdi o? Kral mı, komutan mı?
Tabii ki Bay Kara Kurbağası!

Odasına girince şaşırdı Kraliçe,
Masada bir demet menekşe,
Sordu, "Bunu bırakan hangi yakışıklı?"
Dediler Bay Kara Kurbağası!

Kırlık alanlarda birkaç kilometre yürüdükten sonra, Kara Kurbağası bir yola çıktı. Sonra, uzaklarda küçücük bir nokta gördü. Aradan zaman geçtikçe, bu nokta, bir lekeye sonra da bir karaltıya dönüştü. Sonraysa, Kara Kurbağası'nın yakından tanıdığı, hem de gerçekten çok yakından tanıdığı bir şeye dönüştü. Kulaklarına dolan ses, Kara Kurbağası'nı sevinçten havalara uçurdu.

Kara Kurbağası, yavaşça yaklaşan otomobili selamlamak için, büyük bir özgüvenle yola fırladı ve araba ona doğru yaklaşınca iyice yavaşlamaya başladı. Arabadaki adamlar Kara Kurbağası'nı otostopçu bir teyze sanıp arabaya aldılar.

"Çok teşekkür ederim, efendim," dedi Kara Kurbağası. Ancak çok geçmemişti ki Kara Kurbağası, kurnazlık yapmaya karar verdi ve yanında oturan sürücüye döndü.

"Lütfen!" dedi sürücüye. "Bana bu arabayı kısa bir süreliğine de olsa kullanmam için izin verin. Buraya oturduğumdan beri sizi dikkatle izledim. Bunu sürmek, kolay ve çok eğlenceli görünüyor!"

Arkada oturan adam sürücüye, "İzin ver de denesin. Bir şey olmaz," dedi. Kara Kurbağası hemen

sürücü koltuğuna geçti; direksiyonu eline aldı ve arabayı çalıştırdı. Başlarda oldukça sakin ve dikkatli davranıyordu.

Derken gaza basmaya başladı. Adamların kendisini uyardığını duydu: "Dikkat etsene, çamaşırcı teyze!" Bunu duyan Kara Kurbağası öfkelendi. Direksiyonu bir anda iyice yana kıvırıp arabayı, yolun kenarındaki çalıların üzerine sürdü. Çalıların diğer tarafından fırlayan araba havalandı ve büyük bir gürültüyle, içinde atların yıkandığı küçük bir gölün çamurlu sularına düştü.

Var gücüyle kendisini havaya doğru itip, uçarcasına bir atlayış gerçekleştiren Kara Kurbağası, adeta bir kırlangıç gibi havada süzüldü, çayırlık bir alana sırtüstü düşüverdi. Sonra hemen ayağa kalktı ve hemen oradan kaçtı. Yeterince uzaklaştığını düşününce, yeniden yüksek sesle şarkı söylemeye başladı: "Ah, ne kadar da zekiyim! En akıllı, en muhteşem, en zeki..."

Derken, uzaklardan gelen hafif bir gürültü duyup arkasına baktı ve gördüğü manzara karşısında dehşete düştü!

İki tarla ötede, olanca hızlarıyla kendisine doğru koşan, iki polis memuru gördü! Yüreği ağzına gelen Kara Kurbağası, tabanları yağladı. Elinden geldiğince hızlı koşuyordu. Bir ara düşmanlarının ne kadar yaklaştığını görmek için omuzunun üstünden arkasına bakarken, sersem hayvan yolun

kıvrıldığını göremedi ve... ÇOFF! Kendini suyun içinde buldu. Suda öyle güçlü bir akıntı vardı ki, Kara Kurbağası buna karşı koyamadı. Dehşet içinde nereye gittiğine bakmadan koşarken, kendini nehirde buluvermişti!

Akıntı o kadar hızlıydı ki tutunduğu sazlar elinde kalıyordu. Az ötede, nehir kıyısındaki büyük bir oyuğa yaklaşmakta olduğunu gördü. Akıntı onu oyuğa doğru sürükleyince, patisini uzatıp deliğin kenarını yakaladı ve oraya tutundu. Kafasını kaldırıp oyuğa bakınca kimi görse beğenirsiniz?

Yuvasının girişinde dikilmiş, şaşkınlık içinde Kara Kurbağası'na bakan bu kişi, Su Sıçanı'ndan başkası değildi!

8. BÖLÜM

"YAZ FIRTINALARI KADAR ŞİDDETLİ AKIYORDU GÖZYAŞLARI"

Birlikte Sıçan'ın yuvasına girer girmez, Kara Kurbağası, başına gelenleri ona anlattı. "Kara Kurbağası," dedi Su Sıçanı, ciddi ve sert bir sesle. "Kendini ne kadar rezil durumlara soktuğunu göremiyor musun?"

"Çok haklısın, Sıçancık!" diye yanıt verdi Kara Kurbağası. "Malikâneye döner dönmez sessiz sakin ve saygın bir hayat sürmeye başlayacak, evimi güzelleştirmekle uğraşacağım. Sana söz veriyorum; her şey, eskisi gibi olacak!"

"Malikâneye dönmek mi?" diye çıkıştı Sıçan. "Sen neler diyorsun? Yoksa henüz duymadın mı?"

"Neyi?" diye sordu beti benzi atan Kara Kurbağası.

"Vahşi orman sakinleri olan sansarlar ve gelincikler, Kara Kurbağası Malikânesi'ni ele geçirdiler," dedi Sıçan.

"Öyle mi!" dedi Kara Kurbağası ve eline bir sopa geçirip ayağa kalktı. "Kim kimin evini ele geçiriyormuş göreceğiz bakalım!"

"Otur oturduğun yerde! Başını yine derde sokacaksın! Köstebek ile Porsuk'u bekleyip, onlardan son haberleri alıp, bu konu üzerinde hep birlikte bir toplantı yapana kadar elimizden hiçbir şey gelmez," dedi Sıçan.

Böylece Sıçan, Kara Kurbağası'nı yatıştırdı ve günlerdir sefillik çeken arkadaşına güzel bir yemek yaptı. Birlikte karınlarını doyurdular.

Tam yemeği bitirip koltuklara yerleşmişlerdi ki, kapıda sert bir gümleme sesi duyuldu. Gelen Porsuk'tu.

Porsuk, ağır ve üzgün adımlarla içeri girdi. Bir şey söylemeden mutfağa gitti ve yemek masasının başına oturup büyük bir dilim meyveli pastayı yemeye koyuldu.

Kara Kurbağası, bu ciddi ve tatsız selamlama karşısında oldukça endişelenmişti. Fakat Sıçan onun kulağına doğru eğilerek, "Sen ona aldırma; şimdilik, bir şey olmamış gibi davran ve hiçbir şey söyleme. Karnı aç olduğu zaman kötümser ve keyifsiz oluyor. Yarım saat sonra bambaşka bir hayvana dönüşecek," diye fısıldadı.

Bunun üzerine sessizce beklemeye başladılar ve az sonra kapıda, öncekinden daha hafif bir gümleme sesi duyuldu. Kara Kurbağası'na dönüp kafasını

sallayan Sıçan, kapıyı açtı ve karşılarına Köstebek dikiliverdi. Saçı başı birbirine girmiş olan zavallı Köstebek, uzun zamandır yıkanmamış, tüylerinin arasına ot ve saman karışmıştı.

"Yaşasın! Kara Kurbağası gelmiş!" diye bağırdı gözleri parlayan Köstebek. "Seni yeniden aramızda görmek ne kadar güzel!" dedi arkasından ve Kara Kurbağası'nın çevresinde sevinçten hoplayıp zıplamaya başladı. "Bu kadar çabuk döneceğini rüyamızda görsek inanmazdık!"

Su Sıçanı, hemen söze girdi: "Boş ver bunları da anlat bakalım Köstebek; durumlar nasıl?"

"Durumlar, oldukça kötü," diye karşılık verdi Köstebek suratını asarak. "Ne yapabileceğimiz hakkındaysa, hiçbir fikrim yok! Porsuk ve ben, uzun zamandır gece gündüz demeden evin etrafında tur atıyoruz; ama değişen hiçbir şey yok. Her yerde nöbetçiler, üstümüze doğrultulan silahlar, kafamıza atılan taşlar... Her zaman nöbette bekleyen birileri var. Bizi gördüklerinde öyle bir gülüyorlar ki, öfkemden ne yapacağımı şaşırıyorum!"

"Çok zor durumdayız," dedi Sıçan üzüntülü bir sesle. "Artık, Kara Kurbağası'nın ne yapması gerektiğini biliyorum. Sana söyleyeyim, onun buradan taşınması..."

"Hayır!" diye bağırdı Köstebek ağzı dolu olmasına rağmen. "Kesinlikle olmaz! Anlamıyorsun. Onun yapması gereken şey..."

"Ne oluyor yahu!" diye bağırdı heyecanlanan Kara Kurbağası. "Siz kim oluyorsunuz da bana ne yapacağımı söylüyorsunuz? Bu söz ettiğiniz, benim evim ve ben, ne yapacağımı çok iyi biliyorum. Benim fikrim..."

Artık her kafadan bir ses çıkıyordu. Porsuk dışında herkes, avazı çıktığı kadar bağırıp kulakları sağır edecek bir gürültü içinde konuşmaya çalışırken, aradan kuru, zayıf, fakat herkesin duyabileceği bir ses geldi: "Hepiniz susun artık!" Porsuk bunu söyler söylemez herkes susuvermişti.

Porsuk, masanın başından kalktı ve şöminenin önüne geçip derin derin düşündü. Sonra konuşmaya başladı.

"Kara Kurbağası!" dedi sertçe. "Seni kötü huylu, baş belası hayvan! Yaptıklarından utanmıyor musun? Eski arkadaşım olan baban burada olup yaptıklarını bilseydi, ne derdi sana, ha?"

Bacaklarını karnına çekmiş bir biçimde kanepede oturan Kara Kurbağası, Porsuk'un sözleri üzerine pişmanlık duygularına boğuldu ve başını öne eğip kollarıyla yüzünü kapayarak ağlamaya başladı.

"Tamam, tamam!" dedi Porsuk dostça bir sesle. "Boş ver artık; kes şu ağlamayı. Şimdi, geçmişi geride bırakalım da, hayatımızda yeni bir sayfa açalım. Köstebek'in söylediklerine gelince, gerçekten de yapabileceğimiz pek bir şey yokmuş gibi görü-

nüyor. Sansarlar gece gündüz nöbet tutuyor. Siz de biliyorsunuz ki, dünyada onlardan daha iyi nöbetçilik yapan hayvan yoktur. Bu yüzden, onlara doğrudan saldırmaya çalışmak, hiçbir sonuç vermeyecektir. Başa çıkamayacağımız kadar kalabalıklar."

"O zaman, her şey bitti," dedi kanepedeki minderlerin üstünde oturup ağlamayı sürdüren Kara Kurbağası. "Madem Kara Kurbağası Malikânesi'ni bir daha göremeyeceğim, o zaman gidip askere yazılayım da, buralardan uzaklaşayım bari!"

"Hadi, Kurbiş! Bu kadar umutsuz olma!" dedi Porsuk. "Bir yeri geri almak için, oraya aniden saldırmanın dışında başka yollar da vardır. Ben henüz son sözümü söylemedim. Arkadaşlar, şimdi size çok büyük bir sır vereceğim."

Kara Kurbağası hafifçe doğrulup gözlerinin yaşını sildi. Sırların onun üzerinde her zaman büyük bir etkisi vardı. Ne zaman ona bir sır verilse, kendisini tutamaz, başkalarına söylemeyeceğine söz verdiği halde bu sırrı hemen koştura koştura başka bir hayvana yetiştirirdi. Milletin sırrını bir başkasına anlatmaktan büyük bir zevk ve heyecan duyardı.

"Benim... Bildiğim... Bir... Yer altı tüneli var," dedi Porsuk vurgulu vurgulu konuşarak. "Bu tünel nehir kenarından başlıyor ve Kara Kurbağası Malikânesi'nin tam ortasına çıkıyor."

"Pöh! Bu çok saçma, Porsuk!" dedi Kara Kurbağası inanmaz bir edayla. "Herhalde sen bu aralar

çevredeki kafelere gitmeye, orada anlatılan masalları dinlemeye başlamışsın. Ben Kara Kurbağası Malikânesi'nin her karışını, avcumun içi gibi bilirim. İnan bana sevgili dostum, bu kesinlikle uydurma!"

"Bak," dedi Porsuk ağırbaşlılıkla. "Senin baban, benim önemli bir dostumdu ve tanıdığım birçok hayvandan çok daha değerli bir kişiydi. Sana hiçbir zaman anlatmayacağı birçok şeyi bana anlatırdı. Sözünü ettiğim bu gizli geçidi o keşfetmişti. Bu tünel, baban burada yaşamaya başlamadan yüzyıllar önce kazılmış. Baban bu tüneli keşfedince, onu temizlemiş ve kullanılacak hale getirmiş çünkü belki bir gün bir tehlike ya da sorun sırasında işe yarayabilir diye düşünmüş. Sonra tüneli bana da gösterdi. *'Sakın oğluma söyleme,'* demişti bana. *'O, iyi bir çocuk ama çok gevşek ve umursamaz bir karaktere sahip, bu yüzden de çenesini tutmayı beceremiyor.'* Sonra şöyle söylemişti: *'Eğer bir gün başı gerçekten derde girerse ve eğer bu gizli geçit onun işine yarayacaksa, o zaman ona bu tünelden söz edebilirsin. Ama böyle bir durumla karşılaşmadığın sürece, ona bundan asla söz etme.'* İşte, bunlar babanın sözleriydi."

Diğer hayvanlar, acaba nasıl bir tepki verecek diye gözlerini Kara Kurbağası'na diktiler. Kara Kurbağası'nın yüzü önce asılır gibi oldu, ama hemen arkasından gülümsemeye başladı. Ne de olsa kendini biliyordu.

"Son zamanlarda yeni bilgiler edindim," diye devam etti Porsuk. "Su Samuru'na, çöpçü kılığına girip bilgi toplamasını söyledim; o da eline bir süpürge alıp malikâneye gitti ve arka kapıyı tıklatıp iş için geldiğini söyledi. Edindiği bilgilere göre, yarın gece evde büyük bir şölen düzenleniyormuş. Birinin doğum günüymüş; sanırım Baş-Gelincik'in. Bütün gelincikler, yemek salonunda toplanacakmış. Yemeklerini orada yiyip, orada eğleneceklermiş. Tabii ortada kuşkulanacak bir şey olmadığı için, yanlarında ne bir tabanca, ne bir kılıç, ne bir sopa, ne de başka herhangi bir silah olacak!"

"Ama nöbetçiler her zamanki gibi yerlerinde olacaklar," diye belirtti Su Sıçanı.

"Aynen öyle," dedi Porsuk. "Zaten bu yüzden eğlenceyi düzenleyen gelinciklerin yanlarında silahları olmayacak. Gelincikler, nöbetçilik konusunda sansarlara çok güvenir. Tünel de bu yüzden işe yarayacak. Bu tünel, tam da yemek salonunun yanındaki kilere çıkıyor!"

"Aha! Kilerdeki şu gıcırtı yapan tahta!" dedi Kara Kurbağası. "Şimdi anladım! Meğer gizli geçitmiş!"

"Gizlice kilere gireceğiz yani..." diye bağırdı Köstebek.

"Elimizde tabancalarımız, kılıçlarımız ve sopalarımız olacak..." diye bağırdı Su Sıçanı.

"Bir anda üstlerine saldıracağız!" dedi Porsuk.

"Sonra da onları döve döve evimden kovacağız!" diye bağırdı heyecanlanan Kara Kurbağası ve odanın ortasında koşturup, koltuktan koltuğa atlamaya başladı.

"Pekâlâ o zaman," dedi Porsuk, her zamanki o kuru sesiyle. "Planımız hazır olduğuna göre, aranızda bağırıp çağırmanızı gerektirecek bir şey kalmadı. Hadi artık, saat çok geç oldu; şimdi hepiniz yatağa. Gerekli düzenlemeleri, yarın sabah kalktıktan sonra yaparız."

Kara Kurbağası ertesi sabah geç kalkmıştı. Köstebek ise kimseye haber vermeden, tek başına bir yerlere gitmişti. Porsuk koltuğa oturmuş gazete okuyordu; o akşam olacaklarla sanki hiçbir ilgisi yokmuş gibi görünüyordu. Ama Su Sıçanı'nın işi başından aşkındı. Sıçan kucağında bir sürü silahla odanın ortasında dört dönüyor, yerde oluşturduğu dört tepeciğe bunları paylaştırarak, bir yandan da heyecanlı heyecanlı, "Sıçan'a bir kılıç, Köstebek'e bir kılıç, Kara Kurbağası'na bir kılıç, Porsuk'a bir kılıç! Sıçan'a bir tabanca, Köstebek'e bir tabanca, Kara Kurbağası'na bir tabanca, Porsuk'a bir tabanca!" diye mırıldanıyordu. Sıçan bu ritmik hareketlerini sürdürdükçe, tepecikler de büyüyordu.

Az sonra, Köstebek içeriye langır lungur giriverdi; oldukça mutlu görünüyordu. Hemen başına gelenleri anlatmaya başladı: "Bu sabah Kara Kurbağası'nın kahvaltısını hazırlamak için mutfağa girdiğimde, şöminenin yanındaki askıya asılmış bir

çamaşırcı elbisesi gördüm ve Kara Kurbağası'nın yaptıklarını hatırlayınca, aklıma inanılmaz bir fikir geldi. Hemen bu giysileri giydim, başlığı kafama geçirdim, şalı da omuzuma attım ve büyük bir cesaretle, doğruca Kara Kurbağası Malikânesi'ne gittim. Sansarlar, tabancaları ellerinde, 'Kimsin?' diye bağırdılar. Ben de onlara saygılı bir edayla, 'Günaydın,' dedim ve yıkanacak çamaşırları olup olmadığını sordum. 'Git buradan çamaşırcı,' dediler. Ben de onlara, 'Ben giderim gitmesine de, çok yakında buradan gitmek zorunda kalacak olan sizlersiniz,' dedim! Sonra şöyle dedim: 'Duyduğuma göre, kana susamış yüz tane porsuk, tabanca ve bıçaklarla kuşanmış altı kayık dolusu sıçan ve azılı bir kara kurbağası çetesi, bu gece ellerinde tüfeklerle Kara Kurbağası Malikânesi'ne saldıracakmış. Önlerine gelen her şeyi darmaduman edeceklermiş. Henüz fırsatınız varken buradan bir an önce kaçıp gitmezseniz, sizi ben değil, onlar temizlemiş olacak!' Tüm sansarlar, endişelenmiş ve korkmuş bir halde bir oraya bir buraya koşturmaya başladılar. Yani büsbütün paniğe kapıldılar anlayacağınız."

"Köstebek," dedi Porsuk. "Mükemmel bir iş başarmışsın, seni kutluyorum! Aferin sana! Akıllı dostum benim!"

Ardından Sıçan hazırlıklarına geri döndü. Köstebek ise, Kara Kurbağası'nı kolundan çekip onu bahçeye götürdü, hasır bir sandalyeye oturttu ve ona tüm maceralarını baştan sona anlattırdı...

9. BÖLÜM

KAHRAMANIN DÖNÜŞÜ

Tüm hazırlıklar bittiğinde, Porsuk bir patisine kısık alevli bir gaz lambası, diğer patisine de bir sopa geçirip, "Hadi bakalım! Düşün peşime!" dedi. Diğerleri peşinden gidip tünele girdiler. Evi kurtarma macerası artık başlamıştı!

Tünel soğuk, karanlık, nemli, alçak ve dardı. En arkada yürüyen Kara Kurbağası, bir ara karanlıktan korktu; telaşa kapılıp öne fırladı. Su Sıçanı'na çarptı. Dengesini kaybeden Su Sıçanı, Köstebek'in üstüne; Köstebek, Porsuk'un üstüne, Porsuk da yere devrildi. Porsuk, arkadan saldırıya uğradıklarını düşünüp silahını arkaya doğrulttu; az kalsın Kara Kurbağası'na ateş edecekti!

Neyse ki başka bir olay yaşamadan tünelin sonuna varmayı başardılar. Gizli geçitten malikânenin kilerine girdiler. Salondan sesler geliyordu. Birileri konuşma yapmak üzereydi.

Porsuk ayağa dikildi, sopasını sıkıca kavradı, dostlarına bir göz attı ve sonra bağırdı: "Zamanı geldi! Saldırın!" Sonra tüm gücüyle kapıyı iterek yemek salonuna girdi.

Odaya sadece dört kişi girdiler, ama çevrelerine saldıkları korku öyle güçlüydü ki, dehşete kapılan gelincikler bir sürü canavarın odaya dalıp, kocaman sopalarını savurarak kendilerine saldırdığını sanmıştı.

Saldırı çok geçmeden sona erdi. Dört arkadaş evin her yerine dalmış, önlerine çıkan her kafaya bir sopa geçirivermiş, beş dakika içinde bütün odaları temizlemişlerdi. Soluklanmaya çalışan Porsuk, sopasının üzerine yaslanmış, elinin tersiyle alnının terini siliyordu.

"Köstebek," dedi Porsuk. "Dışarıya çıkıp şu nöbetçi sansarların ne yaptığına bir bak. Gerçi içimden bir ses, senin bu sabahki zekice planın sayesinde bize bu gece dert olmayacaklarını söylüyor!"

Köstebek, hemen camın tekinden dışarıya fırladı. Porsuk, diğer ikisine yiyecek bir şeyler bulmalarını söyledi. "Hadi Kara Kurbağası, acele et!" dedi Kara Kurbağası'na. "Canlan biraz! Biz burada evini kurtarıyoruz, ama sen hâlâ bize bir sandviç bile hazırlamıyorsun."

Kara Kurbağası, Porsuk kendisini iyi dövüştüğü için övmedi diye çok bozulmuştu. Yine de, hemen evi araştırmaya başladı ve Sıçan da ona eşlik

etti. Çok geçmeden, bir dolu yiyecekle geri döndüler. Tam yemeğe oturmak üzereydiler ki, Köstebek camdan tırmanıp içeriye girdi.

"Her şey tamam," dedi Köstebek. "Sansarların bir kısmı, evden gelen gürültüleri ve çığlıkları duyunca hemen silahlarını bırakıp kaçmışlar. Kalanlarsa bir süre beklemiş, ama büyük bir hızla evden dışarıya fırlayıp üzerlerine gelen gelincikleri görünce, gelinciklerin kendilerine saldırdıklarını düşünmüş ve onlara saldırmışlar. Gelincikler de kendilerine yol açsınlar diye sansarlara saldırmış. Böylece, pata küte birbirlerine girip kavga dövüş içinde yuvarlanmışlar ve neredeyse hepsi nehire düşmüş! Şimdiyse, ortalıkta bir tek bile sansar kalmadı."

"Muhteşemsin Köstebek! Sen, tüm övgüleri hak ediyorsun!" dedi ağzı tavukla dolu olan Porsuk. "Şimdi, senden bu yerde yatanları yukarıya götürmeni istiyorum; onlara odaları iyice bir temizlet ve toplat. Her şey bitince hemen buraya gel de, şu enfes sucuklardan ye. Ha bu arada... Seninle gurur duyuyorum Köstebek!"

Köstebek, esir aldıkları hayvanları tek sıra haline sokup onlara, "Hadi, marş!" diye emir vererek yukarıya çıkardı. Bir süre sonra, yüzünde bir gülümsemeyle dostlarının yanına geldi ve artık bütün odaların tertemiz ve derli toplu olduğunu söyledi. "Bir daha asla bize sorun çıkarmayacaklarını söylediler. Yaptıklarından oldukça pişmandılar; tüm

olanlar için hepimizden özür dilediklerini söylediler," diye anlattı Köstebek.

Sonra sandalyesini masaya çekti ve diğerlerine katılarak sucuklara saldırıverdi. Herkes neşeyle yemeğini bitirdikten sonra odalara çıkıp temiz çarşafların üzerinde güvenli, deliksiz bir uyku çektiler. Ne de olsa zafer onlarındı!

Ertesi sabah, Kara Kurbağası gözünü açar açmaz, Porsuk başına dikildi. "Kara Kurbağası, bu olayı kutlamak için bir an önce bir şölen düzenlememiz gerekiyor," dedi. "Hemen oturup davetiye hazırlamaya başla. Herkes senden bunu bekliyor. Böyle durumlarda şölen vermek âdettendir."

"Böyle güzel ve keyifli bir günde çıkıp bahçemde dolaşacağıma, her şeyi yoluna koyup diğer hayvanlarla söyleşeceğime, kasıla kasıla çevrede yürüyüp kendimle övüneceğime, eve kapanıp şölen davetiyesi mi hazırlayayım yani?" diye itiraz etti Kara Kurbağası. "Kesinlikle olmaz! Bunu bana kesinlikle yaptıra... Şey... Nasıl istersen öyle olsun Porsuk! Benim isteklerimin, benim rahatımın diğerlerininkiler karşısında ne önemi var! Senin isteklerin benim için emirdir canım dostum!"

Porsuk, odadan çıkar çıkmaz Kara Kurbağası hemen kapıyı kapayıp masanın başına geçti. Demin konuştuğu sırada aklına güzel bir fikir gelmişti. Davetiyeleri hazırlarken mektuplara dün geceki dövüşte nasıl liderlik yaptığını, Baş-Gelincik'i na-

sıl darmaduman ettiğini yazacaktı. Tüm bunların yanında, maceralarından da biraz söz edecekti ve hayatını daha ne gibi zaferlerle süsleyeceğini yazacaktı.

Kara Kurbağası öğleye kadar bütün davetiyeleri hazırladı. Tam bitirdiği sırada minik, üstü başı dağılmış bir gelinciğin aşağıda beklediğini öğrendi. Hayvancağız, kendini affettirmek için yardım etmeye gelmişti. Kara Kurbağası minik hayvanın omuzunu sıvazladı, eline davetiye tomarını tutuşturdu ve onları elinden geldiği kadar hızlı dağıtmasını söyledi.

Az sonra diğer hayvanlar, öğle yemeği için eve toplandılar. Kara Kurbağası'nı oldukça neşeli ve heyecanlı görünce, hemen bir şeylerden kuşkulandılar. Sıçan ve Porsuk, düşünceli yüzlerle birbirlerine baktılar.

Yemek biter bitmez, Kara Kurbağası ellerini ceplerine sokup kaygısız bir tavırla, "Keyfinize bakın arkadaşlar! İstediğiniz bir şey olursa söyleyin!" dedi ve yapacağı konuşmaları tasarlamak üzere, kasıla kasıla bahçeye doğru yürümeye koyuldu. Ama tam o sırada, Su Sıçanı onu kolundan tuttu.

"Bak, Kara Kurbağası," dedi Su Sıçanı. "Şimdi sana söyleyeceklerim iyi dinle: Bu akşam konuşma falan yapmayacaksın! Seninle bu konuyu tartışmayacağız; biz ne istiyorsak onu yap, lütfen."

Kara Kurbağası köşeye sıkışmıştı.

"Boşuna direnme Kurbiş," dedi Sıçan kararlı bir tavırla. "Şarkılarının da, konuşmalarının da kendini beğenmişlikle, kibirle, abartılı sözlerle dolu olduğunu gayet iyi biliyorsun. Bu, senin kendi iyiliğin için. Yaşamında er ya da geç temiz bir sayfa açman gerektiğini artık anlamalısın. İşte bu şölen, senin bu yeni yaşamına başlaman için çok güzel bir fırsat."

Kara Kurbağası uzun bir süre düşüncelere daldı. Sonunda kafasını kaldırdı. Yüzünde üzgün, ama olanları anlamışçasına bir ifade vardı. "Siz kazandınız, dostlarım," dedi. "Aslında bu değişikliği zaten kabul etmiştim. Ben sadece, bir akşam daha kendimle gurur duyup, övgü dolu sözler ve alkışlar arasında son bir kez böbürlenmek istemiştim. Ama siz haklısınız. Bundan böyle, çok farklı bir Kara Kurbağası olacağım. Dostlarım, bir daha asla benim yüzümden utanmak zorunda kalmayacaksınız!"

Kara Kurbağası, bunu söyledikten sonra yüzünü mendiliyle kapatıp ayaklarını sürüyerek odadan çıktı.

"O gelincikle davetiyeleri dağıtmadan önce karşılaşmamız iyi olmuş," dedi Sıçan. "Kurbiş'in bir işler çevirdiğinden kuşkulandığım için, davetiyeleri görünce bir göz atayım dedim. İyi ki de öyle yapmışım; o davetiyeler, gerçekten de büyük rezillikti. Neyse ki hepsine el koydum. Köstebekçik şimdi oturma odasında yenilerini yazmakla uğraşıyor. Gösterişsiz ve oldukça sade davetiyeler hazırlıyor."

***

Şölen saati yaklaşmıştı. Yatak odasına kapanan Kara Kurbağası, hüzünlü ve düşünceliydi. Derin derin düşünüyordu. Derken yüzündeki ifade değişti; Kara Kurbağası, gülümsemeye başladı. Sonra da utangaç utangaç kıkırdamaya başladı. Ayağa kalktı, kapıyı kilitledi, perdeleri kapadı, odadaki tüm sandalyeleri bir araya getirip bir yarım daire oluşturdu ve göğsünü kabartarak bu sandalyelerin önünde yerini aldı. Gözünde canlandırdığı, kendisini büyük bir hevesle bekleyen hayali seyircilerine yüksek sesle şarkı söylemeye başladı.

KARA KURBAĞASI'NIN SON ŞARKISI!

Kara Kurbağası döndü!
Kilerde bir kargaşa, salonda binbir karmaşa,
Ahırda ağlayanlar var, tüm hayvanlar telaşta,
İşte Kara Kurbağası döndü!

İşte Kara Kurbağası döndü!
Parçalandı her pencere, kalmadı sağlam menteşe,
Korku sardı sansarları, gelincikleriyse endişe,
İşte Kara Kurbağası döndü!

Davullar susmasın aman!
Borazancılar başlasın, askerler onu selamlasın,
Topçular top atsın, arabalar vınlasın,
İşte geliyor kahraman!

Kara Kurbağası, bu şarkıyı vurgulu bir biçimde, avazı çıktığı kadar bağırarak söyledi. Bittiğindeyse, şarkıyı baştan aldı.

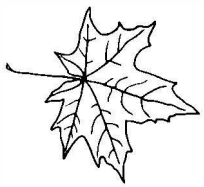
Sonra derin bir iç çekti; saç fırçasını suya daldırıp saçlarını ortadan ayırdı ve her iki taraftan yüzünün yanlarına gelecek şekilde fırçayla iyice bastırıp düzleştirdi. Sonra kapıyı açıp sessizce merdivenlerden aşağıya indi ve konukları ağırlamaya misafir odasına gitti.

Kara Kurbağası odaya girince, tüm hayvanlar onu sevinçle karşıladılar. Çevresini sarıp ona övgüler yağdırdılar. Ama Kara Kurbağası, sadece hafifçe gülümsedi ve kısık bir sesle, "Bunlar önemli değil!" diye karşılık verdi. Su Samuru, kolunu Kara Kurbağası'nın omuzuna atarak zafer turu atmak istedi; ama Kara Kurbağası onu kibarca reddetti. "Grubun lideri Porsuk'tu. Kahramanca dövüşenlerse Köstebek ve Su Sıçanı'ydı. Ben, neredeyse hiçbir şey yapmadım," dedi. Hayvanlar, Kara Kurbağası'nın bu tavrı karşısında oldukça şaşırmış, duyduklarına inanamamışlardı. Kara Kurbağası, bir konuktan diğerine geçip onlarla selamlaşırken bu alçak gönüllü tavırlarını sürdürdükçe, herkesin ona olan ilgisinin arttığını fark etmişti.

***

Tüm bu olaylar geçtikten sonra dört arkadaş, yaz akşamlarında sık sık bir araya geldiler. Birlikte artık epeyce evcilleşmiş olan vahşi ormanda ge-

zintiye çıktılar. Bu gezintiler sırasında vahşi orman sakinleri tarafından saygıyla karşılandıklarını görmek, onları gerçekten çok mutlu ediyordu. Ayrıca Kara Kurbağası'nın efendi bir hayvana dönüşmüş olmasından epey gurur duyuyorlardı. Evet, doğru duydunuz; Kara Kurbağası gerçekten değişmişti. O artık dünyanın en efendi, en yardımsever, en düşünceli kurbağasıydı...

Kenneth Grahame

(1859-1932)

İskoç yazar Kenneth Grahame, 1859 yılında Edinburg'da doğdu. Oxford'da St. Edward School'da eğitim gördü. Eğitimini Oxford Üniversitesi'nde sürdürmek yerine, Londra'da amcasının yanında çalıştı. 1879 yılında bankacılık sektöründe işe başladı. 1907'de bozulan sağlığı sebebiyle, İngiltere Merkez Bankası'ndan emekli oldu.

İngiliz çocuk edebiyatının en önemli klasiklerinden biri olarak değerlendirilen *Söğütlükte Rüzgâr* adlı eseriyle dünya çapında üne kavuşan yazar, *St. James Gazette*, *National Observer* ve *The Yellow Book* gibi dergilerde makale ve öyküler yazdı. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra yazarlığı bırakan Kenneth Grahame, 1932 yılında hayata gözlerini yumdu.

Eserlerinden bazıları: *Pagan Papers* (1893), *Golden Age* (1895), *Dream Days* (1898), *The Cambridge Book of Poetry for Children* (1916)

KISALTILMIŞ İŞ ÇOCUK KLASİKLERİ

- ALICE HARİKALAR DİYARINDA
  Lewis Carroll
- BABALAR VE OĞULLAR
  İvan Sergeyeviç Turgenyev
- BALONLA BEŞ HAFTA
  Jules Verne
- BEYAZ DİŞ
  Jack London
- BİNBİR GECE MASALLARI
  Antoine Galland
- BİR YAZ GECESİ RÜYASI
  William Shakespeare
- BÜYÜK UMUTLAR
  Charles Dickens
- ÇALINAN TAÇ
  Mark Twain
- ÇOCUKLAR İÇİN NASREDDİN HOCA FIKRALARI
  Derleyen: Memet Fuat
- DAVID COPPERFIELD
  Charles Dickens
- DEĞİRMENİMDEN MEKTUPLAR
  Alphonse Daudet
- DEMİR YOLU ÇOCUKLARI
  Edith Nesbit
- DENİZ KURDU
  Jack London
- DENİZLER ALTINDA YİRMİ BİN FERSAH
  Jules Verne

- DON KİŞOT'UN SERÜVENLERİ
  Miguel de Cervantes
- DÜNYA'NIN MERKEZİNE YOLCULUK
  Jules Verne
- GİZLİ BAHÇE
  Frances Hodgson Burnett
- GULLIVER'İN GEZİLERİ
  Jonathan Swift
- HEIDI
  Johanna Spyri
- HİKÂYELER
  Anton Çehov
- HUCKLEBERRY FINN'İN MACERALARI
  Mark Twain
- İKİ ŞEHRİN HİKÂYESİ
  Charles Dickens
- İKİ YIL OKUL TATİLİ
  Jules Verne
- İŞTE ÖYLE HİKÂYELER
  Rudyard Kipling
- KAYIP DÜNYA
  Arthur Conan Doyle
- KIM
  Rudyard Kipling
- KORKUSUZ KAPTANLAR
  Rudyard Kipling
- KRAL ARTHUR VE YUVARLAK MASA ŞÖVALYELERİ
  Howard Pyle

- KÜÇÜK DENİZ KIZI
  Hans Christian Andersen
- KÜÇÜK KADINLAR
  Louisa May Alcott
- KÜÇÜK PRENSES
  Frances Hodgson Burnett
- MOBY DICK
  Herman Melville
- MONTE CRISTO KONTU
  Alexandre Dumas
- OLIVER TWIST
  Charles Dickens
- OZ BÜYÜCÜSÜ
  L. Frank Baum
- ÖMER SEYFETTİN'DEN SEÇME HİKÂYELER
  Ömer Seyfettin
- PETER PAN
  James Matthew Barrie
- PİNOKYO
  Carlo Collodi
- POLLYANNA
  Eleanor H. Porter
- ROBIN HOOD
  Howard Pyle
- ROBINSON CRUSOE
  Daniel Defoe
- SEKSEN GÜNDE DÜNYA TURU
  Jules Verne

- SHERLOCK HOLMES'UN MACERALARI
  Arthur Conan Doyle
- SİYAH İNCİ
  Anna Sewell
- SÖĞÜTLÜKTE RÜZGÂR
  Kenneth Grahame
- TOM SAWYER
  Mark Twain
- TUHAF BİR YILBAŞI ÖYKÜSÜ
  Charles Dickens
- UĞULTULU TEPELER
  Emily Brontë
- VAHŞETİN ÇAĞRISI
  Jack London
- YALNIZ EFE
  Ömer Seyfettin

Bu kitabın kahramanları pek alışılmadık:
Cömertliğiyle tanınan, yine de başını
sürekli belaya sokan Kara Kurbağası;
görgüsüzlüğüyle ün yapan, ama
yardımseverliği elden bırakmayan Porsuk;
huysuz ama duygusal Köstebek ve sevgili
arkadaşları çokbilmiş Su Sıçanı.
Bu ilginç kahramanların tam ortasına
düştükleri zorlu mücadele ise çok heyecanlı:
Nehir kenarı sakinleriyle vahşi orman
sakinleri arasındaki çekişme...

Söğütlükte Rüzgâr, dört kafadarın sürükleyici
ve eğlenceli maceralarını anlatırken, doğanın
güzelliklerini harika bir dille yansıtıyor.
Yazıldığı dönemde edebiyatta yeni bir
dönem açan bu eser, günümüzde en önemli
klasiklerden biri olmaya devam etmektedir.

9 786052 953631

5 TL